84

ELEMENTA LOGICÆ.

1509/820.

SUBJICITUR

APPENDIX DE USU LOGICÆ;

ET

CONSPECTUS ORGANI ARISTOTELIS.

EDITIO QUARTA.

OXONII,

IMPENSIS J. COOKE.

MDCCXCV.

BRITISH MUSEUM
31 AUG 62

ORNATISSIMO VIRO

GULIELMO DRAKE ARM. LL. D.

IN SENATU INFERIORE BRITANNICO

DELEGATO;

HÆC QUALIACUNQUE ELEMENTA

IN ILLIUS SOCIETATIS USUM PRÆCIPUE CONCINNATA,

CUI TANTA IS CUM LAUDE PRIDEM INTERFUIT,

HUMANIORUM LITERARUM AUDITOR ELEGANS,

SEVERIORUM CULTOR ASSIDUUS,

PROPENSISSIMO ERGA ACADEMIAM

OMNEMQUE INGENUAM DISCIPLINAM STUDIO

IN PRIMIS SPECTABILIS:

IN MEMORIAM JUCUNDISSIMÆ CONSUETUDINIS

SUMMÆQUE OBSERVANTIÆ TESTIMONIUM

LUBENS MERITO DAT DICAT DEDICAT

AUCTOR.

The opposition of simple words is betwixt 4 kinds of opposites or contraries. Of the contraries some are immediate. i.e. do not admit of a medium, as in number "Odd & Even." Others are mediate. i.e. admit of a medium either of participation (which partakes of both) as is warm water. which partakes both of heat & Cold. or of negation. as Red is Colour. which is the medium betwixt white & black — not by participation. as "Gray" which is whited black — but only by negation, as being neither of them. In Relatives there may be a man, who is neither father or son. In contraries there may be a colour which is neither white nor black, as Red, Green. In privatives, a stone neither sees or is blind. But in contrad: there is nothing which is not either a man or not a man, seeing or not seeing, betwixt which there is no medium —

Proœmium — — 7

CAP. I. *De Voce ſimplici ſive ſimplici Apprehenſione* — — 11

CAP. II. *De Voce complexa ſive Judicio* 22

CAP. III. *De Voce decomplexa ſive Diſcurſu* — — 32

Concluſio — — 51

De Uſu Logicæ — — 54

Conſpectus Organi Ariſtotelis — 75

Præmium — — 7

Cap. I. De Voce simplici seu Simplici Appellativo — — 11

Cap. II. De Voce complexa seu Judicio — 22

Cap. III. De Voce decomplexa seu Diffinitio — — 32

Complexio — — 51

De Ulfr Legato — — 54

Complectus Organi Aristotelis — — 75

BRITISH MUSEUM 31 AUG 62

Categorems or Predicables the five sorts of
Universal Ideas or General Rules by which
we distribute all particular objects into
General classes & determine to what class
each individual object belongs. Page

Categories – the accidental relations of the
substantives or by which we class the relation
of any Individuals, ideas, or substances. –

The Preface.

Logick is an art anstrumental in directing the mind of man to the study of truth.

The end of Logick is the knowledge of truth.

The object of Logick is the human mind.

The subject is every thing intellectual, whatever we comprehend in our mind and thoughts.

The three operations of the mind. Simple apprehension, judgement, reasoning.

Simple apprehension or the mere perception of any thing. as matter, mind.

ELEMENTA LOGICÆ.

PROOEMIUM.

LOGICA est ars instrumentalis mentem humanam dirigens in studio veritatis.

FINIS logicæ est cognitio veri.

OBJECTUM logicæ est mens humana.

SUBJECTUM logicæ est omne intelligibile; quicquid animo et cogitatione complectimur.

Mentis autem humanæ TRES sunt OPERATIONES, videlicet SIMPLEX APPREHENSIO, JUDICIUM, DISCURSUS.

SIMPLEX APPREHENSIO est nuda rei cujuslibet perceptio. Rei autem perceptæ ea quæ menti imprimitur quasi IMAGO seu SPECIES vocatur IDEA.

JUDICIUM eſt ſimplex duarum rerum, vel idearum inter ſe comparatio.

DISCURSUS eſt duarum rerum vel idearum inter ſe comparatio, facta per comparationem utriuſque cum tertia quadam.

Singulis operationibus ſui DEFECTUS accidunt; quibus mederi eſt artis logicæ: nimiram

Simplici apprehenſioni, cùm idea parum accurate rei percipiendæ reſpondeat, INDISTINCTA PERCEPTIO:

Judicio, cum imperfecta inſtituta ſit comparatio, FALSITAS IMMEDIATA:

Diſcurſui, cum poſtrema comparatio ex prioribus non rite inferatur, MENDOSA COLLECTIO.

Erratur igitur univerſe, aut MALE PERCIPIENDO, aut MALE COMPARANDO, aut denique MALE INFERENDO.

UT IDEA eſt rei perceptæ imago, ſic ipſius ideæ, et idearum inter ſe comparationis, vox; ſine qua nec diſcere aliquid nec docere

BRITISH MUSEUM 31 62 AUG

Judgement, by which you give an attribute to any object —

~~The mind of man is a thinking being~~ — Reasoning is the conclusion drawn from the comparison of two ideas, as Matter cannot think

The mind of man doth think.

Therefore The mind of man is not matter.

These operations of the mind are subject to defects, as an indistinct perception, in which the eyesight deceives the mind. ——

An immediate falsehood, where our judgement is in fault. —

And a false inference. ——

Term

A mere expression

Language is the primary interpreter of the operations of the mind.
It is simplex, complex & decomplex.
Simplex or apprehensio. Judicium. Discursus

neque disputare possumus. Ita fit ut logica cum rerum et idearum tum etiam VOCUM rationem sit habitura.

VOX est mentis humanæ operationum INTERPRES PRIMARIA; signum rei vel ideæ, et rerum vel idearum inter se comparationis, ex instituto vicarium. Est autem SIMPLEX, COMPLEXA, DECOMPLEXA.

Vox SIMPLEX est oratio SIMPLICEM APPREHENSIONEM exprimens; sive rem vel ideam declarans, per se quæ sit, non comparate.

Vox COMPLEXA est oratio JUDICIUM exprimens, sive simplicem duarum rerum vel idearum inter se comparationem.

Vox DECOMPLEXA est oratio DISCURSUM exprimens, sive duarum rerum vel idearum inter se comparationem, factam per comparationem utriusque cum tertia quadam.

Propter hanc tum mentis humanæ operationum tum etiam vocis divisionem, in TRES PARTES dividitur logica: quarum

PRIMA agit de VOCE SIMPLICI sive SIMPLICI APPREHENSIONE:

SECUNDA de VOCE COMPLEXA sive JUDICIO:

TERTIA de VOCE DECOMPLEXA sive DISCURSU.

Logick is divided into three parts.
The first treats of simple speech,
or apprehension. The first impression
of an idea, as Man.
The second treats of the vox complex
or judgement, as a good man. —
The third of the vox decomplex or
Reasoning, as good men are scarce.

Simple language or simple apprehension is called a Term, being the end or termination of a proposition.—

Term does not affirm or deny, as a proper Term for a human Creature is Man.——

The singular or ~~particular~~ individual idea alludes to a certain thing or person as, Socrates, that red Spot.——

The Universal or ~~common~~ general idea merely implies the term as, Man, a red colour.—

The simple language or Term therefore is singular or common, the former implies an individual idea as Socrates. The latter a general one, not confined to number.

CAP. I.

DE VOCE SIMPLICI SIVE SIMPLICI APPREHENSIONE.

VOX ſimplex, ſive ſimplex apprehenſio verbis rite declarata, TERMINUS dictiur: eſt enim propoſitionis (de qua infra) ΟΡΟΣ ſive extremum.

Eſt igitur TERMINUS, oratio quæ rem vel ideam exponit ſimpliciter, nihil autem de ipſa aſſerit aut affirmans aut negans: ut " homo, lapis."

Cum idea quælibet, vel unam rem deſignet ſive individuum, ut " Socrates, Bucephalus, Hoc Rubrum;" vel plures communi quodam ſimilitudinis vinculo inter ſe connexas, ut " homo, equus, rubrum;" vocatur illa, idea SINGULARIS ſive PARTICULARIS, hæc vero UNIVERSALIS ſive COMMUNIS.

Proinde vox ſimplex ſive terminus eſt vel SINGULARIS vel COMMUNIS: declarat altera ſingularem ideam, et rem unam ſive individuum, ut " Socrates;" altera commu-

nem, res plures ſcilicet, diverſas numero, natura tamen ſive proprietatibus quibuſdam ſimiles, ut " homo, animal."

M Intimam quidem rerum naturam et proprietates univerſas inveſtigare, captum * humanum ſuperat; naturam vero apparentem notare proprietateſque primarias quibus conveniunt ſingulæ inter ſe aut diſcrepant, et ſecundum eas in CLASSES quaſdam diſtribuere, vulgus hominum docuit vitæ communis uſus, ſapientes ſcientiæ ſtudium: proprietates haſce primarias claſſis cujuſque ESSENTIAM vocant.

Res autem diverſæ numero, natura ſive proprietatibus quibuſdam ſimiles, inter ſe conveniunt vel ſecundum ESSENTIAM TOTAM; vel ſecundum PARTEM; vel ſecundum aliquid ESSENTIÆ CONJUNCTUM, ſive NECESSARIO ſive CONTINGENTER. Si conveniant ſecundum eſſentiam totam, numero tantum differunt, et ſunt ſub eadem SPECIE; ut " Socrates, Plato, Ariſtoteles." Si conveniant ſecundum partem eſſentiæ, numero diffe-

* Vide LOCKE's ESSAY ON HUMAN UNDERSTANDING, III. 6. ubi, pro more, mentis humanæ vires acute explicat, irridet ſcholaſticos, ARISTOTELEM et ſaniores logicos exagitat (ut videtur) immerito.

but of the same nature & property as - man. animal. ———

The human mind, by investigating the different properties of things, has divided them into classes — the primary properties of which are called Essence. ———

Things differing in number & the similars to nature & quality either agree according to their total Essence, or according to part, or something allied to their Essence, of necessity or casually. — Things differing in number only are of the same species, as Socrates. Plato — But things not agreeing as to their total essence & differing in number & species are called the Genus as Socrates & Bucephalus, being of the same genus from their animal system. ———

The grand difference consists in the one being endued with, the other devoid of reason.

The Universal ideas are Difference, Proper and Accident. — Difference consists in Rational & Irrational. — Proper is the peculiar Essence or property, which happens of necessity, as, It is the part of animals to be sad. — It is the part of man to laugh. Accident is an accidental quality, as, A White house, A learned man. —

Every Idea or Word must come under the Categorems (gr: κατ' ἐξοχην secundam excellentiam) or Predicables — viz. Genus, Species, Difference, Proper, Accident. —

runt atque etiam ſpecie, ſunt tamen ſub eodem GENERE; ut "Socrates, Bucephalus:" quod ſint animalia, conveniunt; quod ſint, alter ratione præditus, alter rationis expers, differunt. Id vero in quo differunt, DIFFERENTIA dicitur; ut "rationalis, irrationalis." Sin autem conveniant ſecundum aliquid eſſentiæ conjunctum neceſſario, id PROPRIUM dicitur: ut "dolere animalis, ridere hominis." Si conveniant denique ſecundum aliquid eſſentiæ conjunctum contingenter, id ACCIDENS dicitur; ut "albedo domûs, doctrina hominis."

Omnes itaque ideæ univerſales, et proinde omnes voces communes, ad quinque claſſes commode referuntur; quas quidem, cum vox quælibet communis de pluribus ΚΑΤΗΓΟΡΕΙΣΘΑΙ poſſit ſive PRÆDICARI, κατ' εξοχην CATEGOREMATA ſive PRÆDICABILIA vocant: ſunt autem GENUS, SPECIES, DIFFERENTIA, PROPRIUM, ACCIDENS.

GENUS ita fere definitur, ut ſit vox communis quæ prædicatur de pluribus quatenus SPECIE differentibus; ut "animal de homine "et bruto:"

SPECIES, vox communis quæ prædicatur

de pluribus quatenus NUMERO TANTUM differentibus: ut " homo de Platone et So-" crate:"

DIFFERENTIA, vox communis quæ prædicatur de pluribus ſpecie vel numero differentibus, SECUNDUM ESSENTIAM CONSTITUTIVE; ut " ſenſitivum de homine et " bruto," quorum animalitatem complet et conſtituit; " rationale pariter de Platone et " Socrate," quorum humanitatem:

PROPRIUM, vox communis quæ prædicatur de pluribus ſpecie vel numero differentibus, SECUNDUM ESSENTIAM CONSECUTIVE; ut " dolere de homine et bruto," quorum animalitatem conſequitur; " ridere " de Platone et Socrate," quorum humanitatem:

ACCIDENS, vox communis quæ prædicatur de pluribus ſpecie vel numero differentibus, EXTRA ESSENTIAM; ut " albedo de " homine, bruto, Platone, Socrate;" quorum animalitatem aut humanitatem nec conſtituit neque conſequitur.

Species eſt vel SUBALTERNA vel INFIMA: ſubalterna dicitur, quæ, cum ſit ſuperiorum

The Summum genus is matter.

Genus. } Exam: Man, horse, dog.—
Animal }

Species } Exam: A Poet, an ass, a hound.—
of the
Genus Animal

Difference: Ex: Rational, Irrational—
The sense of feeling is peculiar to Man and beast, but the Difference consists in Reason —

Proper: It is the property of all animals to feel pain. It is the peculiar property of man to laugh.

Accident: is an accidental quality. A man may be tall. A horse brown.—

Species is either Subaltern or Infima

Animal
Genus - Bird - as — Subaltern
Species Hawke — — Infima or Lowest —
Genus - Hawke — — Do —
Species - Sparrow Hawke - Do —

Genus is either Subaltern or Summum.
or highest, that is called subaltern
which when compared with the
highest or Lowest, is either a
genus or species. The highest
is that, which when there is
no superior genus, cannot be
a species. — as Matter
Since every individual thing or
Idea, & therefore every individual
expression can be recalled to any
the Lowest species in the first place
secondly to the species & genus
subaltern, & lastly to any the
highest genus; if any one shall
have established any definite
rank & number of the highest
genus, he has given a series
to which every thing or idea can
be referred. ——

habita ratione ſpecies, inferiorum habita ratione eſt genus; infima, quæ, cum nulla ſit inferior ſpecies, pro genere haberi nequit.

Genus pariter eſt vel SUBALTERNUM vel SUMMUM: ſubalternum dicitur, quod, habita viciſſim ſuperiorum et inferiorum ratione, pro genere vel pro ſpecie haberi poteſt; ſummum, quod, cum nullum ſit ſuperius genus, pro ſpecie haberi nequit.

CUM res vel idea particularis quælibet, et proinde vox omnis ſingularis, primum ad SPECIEM aliquam INFIMAM, deinde ad SPECIES et GENERA SUBALTERNA, poſtremo ad GENUS aliquod SUMMUM, revocari poſſit; ſi quis ſummorum generum ordinem quendam numerumque definitum ſtatuerit, ille SERIEM extemplo dederit in quam res vel idea et vox ſimplex quælibet idonee et utiliter referatur.

Plato Man animal Matter

Hujuſmodi SERIEM aut excogitavit primus, aut perfecit, ARISTOTELES; quam pluris æſtimarunt Veteres, minoris Neoterici. Decernebat vir acutiſſimus ens omne vel SUBSTANTIAM eſſe, vel ACCIDENS ſive MODUM: (quod quidem et Neotericis placet:)

Moderns.

accidentium novem esse summa genera: decem hasce classes vocabat CATEGORIAS sive PRÆDICAMENTA.

SUBSTANTIA est substratum illud, (quod cogitatione melius possumus quam oratione complecti,) in quo, utpote in sede sua et fundamento, inhærent omnes rei cujuslibet proprietates: Vel

Est res ipsa quatenus ex omnibus suis proprietatibus composita; ut "aurum, aqua*."

ACCIDENS vero sive MODUS est rei proprietas, quæ in aliqua substantia inhæret, nec sine ipsa potest existere: ut "flavum, "fluidum, rotundum."

PRÆDICAMENTA sunt SUBSTANTIA, QUANTITAS, QUALITAS, RELATIO, ACTIO, PASSIO, UBI, QUANDO, SITUS, HABITUS.

SUBSTANTIA vulgo ita definitur, ut sit ens per se subsistens et substans accidentibus; ut "homo, equus, ferrum:"

QUANTITAS similiter,——accidens per

* Vide LOCKE's ESSAY, II. 23.

Aristotle discovered that every thing is either Substance, Accident or mode. ———

Substance is a thing composed of all its own qualities. ——— as Gold — Water. ———

Accident or Mode is the property of a thing, without which it cannot exist. as Yellow, Fluid, Round. ——

The Predicaments are Substance, Quality, Relation, Action, Passion, When, Where, Situation, Dress. —

Substance is a being subsisting of itself. supporting accidents. & is what the Grammarians term a Substantive, as Man, Horse, Iron. ———

Quantity consists of number or magnitude, as A Foot. 12 Inches. Three.——

Quality denotes the properties of a man as Learned, Ingenious, White.——

Relation points out the respect one thing has to another as Double & half, Father & Son——

Action consists in a blow given from the Agent to the Patient.—— as, To Cut. To Beat.

Passion is the receiver of the blow, as To be beat. To be cut.

Where, mentions the Place, as You shall see me again at Philippi.

When, mentions the time. Let it be done tomorrow.——

Situation is the Position of a thing——

Dress is the External habit.

quod ſubſtantia quanta vel quota dicitur; ut " ſeſquipedalis, uncia, tres :"

QUALITAS——per quod aliqui quales eſſe dicuntur; ut " doctus, ingenioſus, albus:"

RELATIO —— reſpectus rei unius ad aliam, in quo quidem conſiſtit totum TO ESSE utriuſque: ut " duplum et dimidium, " pater et filius :"

ACTIO——fluxus virium agentis in patiens: ut " ſecare, verberare :"

PASSIO——actionis receptio; ut " ſecari, " vapulare :"

UBI —— loci notatio, rei perſonæ vel facto accommodata; " me videbis ad Phi- " lippos :"

QUANDO —— temporis notatio, rei perſonæ vel facto accommodata; " cras hoc " fiet :"

SITUS —— rei poſitio, tum reſpectu ſuarum partium inter ſe, tum loci aliarumque rerum.

HABITUS——rerum externarum habitio, ut veſtium, ornamentorum, opum.

CUM vox ſit ſignum rei vel ideæ ex inſtituto vicarium, ſi parum perſpicue declaret rem vel ideam cujus vice fungitur, explicari debet; ſi ſit obſcura, DEFINIENDO; ſin autem ambigua, DIVIDENDO. Sæpe etiam res ipſa vel idea utiliter explanari poteſt: DEFINITUR enim ignota, multiplex DIVIDITUR.

DEFINITIO VOCIS ſive NOMINIS eſt oratio rem vel ideam indicans pro qua ſubjicitur vox definita. Fit vel per vocem notiorem vel per etymologiam.

DEFINITIO REI eſt oratio rei naturam explicans. Fit autem per genus et differentiam; vel per propria; vel denique, modo plene cumulateque enumerentur, per accidentia.

Bene definiendi LEGES PRIMARIÆ. 1. Definitio ſit adæquata definito. 2. Per ſe clarior ſit et notior definito. 3. Juſto vocum propriarum numero abſolvatur.

DIVISIO VOCIS, quæ et diſtinctio dicitur, eſt vocis in varia ſua ſignificata diſtributio.

+ Res vel Idea

if Obscure a Unknow st be Defined

if Ambiguous or Multiplex st be Divided

Since language is the sign of a thing or Idea purposely to express it, if

if it be obscure, by defining it; but if it be doubtful by dividing it. The very thing itself or idea can often be usefully explained. For it defines unknown things, and divides complicated things.

The Definition of a word or name is language indicating the thing or idea, for which the definite word is placed.

The Definition of a thing is the explanation of it's nature.

The division of a thing is the distribution of the Whole into it's parts, as —

The Universal Whole is distributed into the subject parts, or parts included under it, as animal includes man & beast.

The Essential Whole — into it's constituent parts, as man is distributed into body & soul.

The Integral Whole — into its component parts, as a tree into Branches trunk &c.c.

not

DIVISIO REI eſt totius in ſuas partes diſtributio; nempe vel

Totius UNIVERSALIS in partes SUBJECTAS; ut "animalis in hominem et pecu-" dem:" vel

Totius ESSENTIALIS in partes CONSTITUENTES; ut "hominis in corpus et ani-" mam:" vel denique

Totius INTEGRI in partes COMPONENTES; ut "centum in monades; arboris in trun-" cum, ramos, &c."

Bene dividendi LEGES PRIMARIÆ. 1. Dividentia ſigillatim minus contineant quam diviſum. 2. Dividentia conjunctim plus minuſve ne contineant quam diviſum. 3. Membra diviſionis ſint oppoſita.

SUNT quædam vocum ſimplicium claſſes, quas imprimis expedit notare, definire, dividere. Vox enim ſimplex eſt pro diverſo uſu et ratione, finita, infinita: poſitiva, privativa, negativa: univoca, æquivoca, analoga: concreta, abſtracta: conveniens, oppoſita: primæ intentionis, ſecundæ intentionis.

Vox FINITA unam rem vel rerum claſſem deſignat; ut " homo :"

Vox INFINITA res omnes indicat præter illam unam; ut " non-homo."

Vox POSITIVA ſignificat rem quaſi præſentem; ut " videns :"

Vox PRIVATIVA rem denotat quaſi abſentem a ſubjecto capaci; ut " cæcatus, de " homine :"

NEGATIVA autem quaſi abſentem a ſubjecto incapaci; ut " cæcus, de lapide."

Vox UNIVOCA eſt cujus una ſignificatio æque convenit multis; ut " animal homini, " equo, leoni :"

Vox ÆQUIVOCA eſt cujus diverſæ ſignificationes æque conveniunt multis; ut " gal- " lus homini et avi :"

Vox ANALOGA eſt cujus una ſignificatio convenit multis inæqualiter; ut " pes, parti " corporis humani et montis radicibus."

Vox CONCRETA rem ſignificat quaſi ſuo ſubjecto implicitam; ut " candidus :"

A finite word alludes to one Object or a class of things, as, "Man".

An infinite word alludes to every thing but some one thing in particular as, "Any thing but a man".

The Positive word signifies any thing present, as, "Seeing".
A privative word denotes any thing absent from a Subject capable of it, as "Blind" speaking of a man.
The negative signifies something incapable, as "Blind" speaking of a stone.
An univocal word signifies many things under one term. as, "Men, horses, Lions are Animals."
The Equivocal word is adapted to many things under different significations, as. "A Cock" Speaking of a man or Bird.
The Analogous word is a single Signification happening to many things unequally, as. "a Foot" part of a man's body and the bottom of a Hill.
The Concrete word signifies something connected with itself, as. "White".

Abstract is unconnected with its subject, as "Whiteness."——

Convenient words are called Synonymous.
The opposition of simple words is either
Relative, as Father & Son
Contrary, as Good & Evil; Equal, Unequal,
Privative, as Seeing and Blind. —
Contradictory, as, Man and no man. —

Lastly the word of a primary meaning is a popular expression adapted to common use, as "I foretell."——

A word of a secondary meaning is a word of art, which being taken from common discourse Philosophy has coined to itself, commonly called technical, as, Predicable.—

ABSTRACTA vero quasi a suo subjecto exemptam: ut "candor."

Voces CONVENIENTES sunt quæ possunt simul dici de eodem; OPPOSITÆ quæ non item.

Oppositio vocum simplicium est vel RELATIVA, inter relata; ut "pater et filius:" vel CONTRARIA, inter qualitates se mutuo pellentes; ut "malum et bonum, par et im-" par:" vel PRIVATIVA, inter habitionem et privationem; ut "videns et cæcatus:" vel CONTRADICTORIA, inter positionem et negationem; ut "homo et non-homo, sedere et "non-sedere." Admittunt prima et tertia MEDIUM ABNEGATIONIS, non autem PARTICIPATIONIS: quarta NEUTRUM: secunda aliàs NEUTRUM, aliàs UTRUMQUE.

Vox denique PRIMÆ INTENTIONIS est vox popularis in communi usu posita; ut "prædico:"

VOX SECUNDÆ INTENTIONIS est vox artis, quam de communi sermone sumptam recudit philosophia; ut "prædicabile."

CAP. II.

DE VOCE COMPLEXA SIVE JUDICIO.

VOX complexa, ſive judicium verbis rite declaratum, PROPOSITIO vocatur ſive ENUNCIATIO. Prius enim habita duarum rerum vel idearum inter ſe comparatione, PROPONITUR ſive ENUNCIATUR eas vel convenire mutuo vel differre.

Eſt igitur PROPOSITIO, oratio quæ aliquid de aliquo aſſerit: "homo eſt "animal."

TRES adeo PARTES ſive terminos complectitur; SUBJECTUM, PRÆDICATUM, (quæ extrema vocantur) COPULAM.

SUBJECTUM eſt terminus de quo aliquid aſſeritur ſive prædicatur: "homo."

PRÆDICATUM eſt terminus qui de altero aſſeritur ſive prædicatur: "animal."

COPULA eſt terminus qui ſubjectum cum prædicato connectit, in qua quidem ipſa continetur aſſertio: "Eſt."

Compound speech or judgement rightly expressed by words, is called a proposition or Declaration.

A proposition affirms any thing of any person or thing. "Man is an animal."

In these parts are the ~~Predicate~~ Subject, Predicate, Copula.

Example

Man — is, animal, is. — —

The Predicate if a general
term is called "Major"
If particular, "Minor"

A proposition as to Substance is
Simple or Categorical, Composite
or Hypothetical. — —

A Simple Categorical proposition
is a simple assertion. —

Prædicatum, cum ſit plerumque generale quiddam adeoque ambitûs amplioris, terminus MAJOR appellatur:

Subjectum pariter, cum ſit fere ſpeciale quiddam et anguſtioris ambitûs, ob eam rem MINOR dicitur.

Subjectum prædicatum et copula ſunt propoſitionis partes ESSENTIALES, quandoquidem eſt ORATIO ALIQUID DE ALIQUO ASSERENS. Cum autem fieri poſſit, ut aliquid aſſeratur de aliquo, QUOAD PARTEM vel TOTUM, ſunt aliæ partes NON-ESSENTIALES, quæ aſſertioni limites quoſdam modumque ſtatuunt; ut "omnis, aliquis."

Propoſitio ſecundum SUBSTANTIAM dividitur in SIMPLICEM ſive CATEGORICAM, et COMPOSITAM ſive late ſumptam HYPOTHETICAM.

Propoſitio SIMPLEX ſive CATEGORICA aliquid de aliquo, unica prædicatione, aſſerit, abſolute et ſimpliciter.

Propoſitio categorica eſt vel PURA vel MODALIS: hæc modum ſtatuit quo terminus major de minore prædicatur; illa non

item; " homo eſt animal:" " neceſſe eſt " hominem eſſe animal."

Modi autem PRÆDICATIONIS ſunt DUO: conveniunt enim res inter ſe vel differunt, aut NECESSARIO, aut CONTINGENTER.

Propoſitio modalis in puram mutatur, ſi modus fiat prædicatum, et pars reſidua ſubjectum; " hominem-eſſe-animal eſt ne- " ceſſe:" vel melius, ſi modus prædicato inſeratur adverbialiter; " homo eſt neceſſa- " rio-animal."

Propoſitio categorica ſecundum QUALITATEM dividitur in AFFIRMATIVAM et NEGATIVAM: quarum altera copula affirmativa utitur, altera negativa; altera res inter ſe convenire aſſerit, altera differre.

Propoſitio categorica ſecundum QUANTITATEM eſt UNIVERSALIS, PARTICULARIS, INDEFINITA, SINGULARIS.

Propoſitio UNIVERSALIS eſt, cujus ſubjectum eſt vox communis cum ſigno univerſali: " omnis homo eſt animal."

Propoſitio PARTICULARIS pro ſubjecto

The Quality of a Proposition consists in Affirmation or Negative.

The Quantity of a Proposition is universal, particular, indefinite or singular.

An Universal Proposition must have a general term, as "Every man is an animal"

A particular one alludes to a certain person or thing by its particular sign. "Some man is learned."

The Indefinite is the same as the simple proposition — "Man is an animal" —

A singular one is that whose subject is a particular word "Socrates is a Philosopher".

Every Categorical proposition is Universal affirmative or negative, particular affirmative or negative —

utitur voce communi cum ſigno particulari: "aliquis homo eſt doctus."

Propoſitio INDEFINITA eſt, cujus ſubjectum eſt vox communis ſine ſigno: "homo "eſt animal."

Propoſitio SINGULARIS eſt, cujus ſubjectum eſt vox ſingularis: "Socrates eſt phi- "loſophus."

Nimirum propoſitio UNIVERSALIS prædicat de ſuo ſubjecto TOTO, PARTICULARIS de PARTE ejuſdem:

Proinde INDEFINITA in materia neceſſaria ÆQUIPOLLET UNIVERSALI; loqui enim intelligitur, ut potuit, de ſubjecto TOTO: PARTICULARI autem in materia contingenti; loqui enim ſumitur, ut debuit, de PARTE tantum. SINGULARIS vero ſemper ÆQUIPOLLET UNIVERSALI; nam prædicat de individuo, adeo de TOTO.

Omnis igitur propoſitio categorica eſt UNIVERSALIS AFFIRMATIVA, UNIVERSALIS NEGATIVA, PARTICULARIS AFFIRMATIVA, PARTICULARIS NEGATIVA.

Terminus PRO TOTO POSITUS, cum ponatur neceſſarie pro partibus in quas diſtribui poſſit univerſis, ob eam rem DISTRIBUI dicitur.

In propoſitione UNIVERSALI AFFIRMATIVA ſubjectum ſolum diſtribuitur:

In UNIVERSALI NEGATIVA ſubjectum et prædicatum.

In PARTICULARI AFFIRMATIVA neutrum.

In PARTICULARI NEGATIVA ſolum prædicatum.

Propoſitio categorica ſecundum QUALITATEM REI, ſi ipſam ſpectes, VERA eſt aut FALSA; ſi mentem percipientis, EVIDENS aut NON-EVIDENS.

Propoſitio VERA res vel ideas inter ſe convenire aſſerit quæ conveniunt, differre quæ differunt.

Propoſitio FALSA res vel ideas inter ſe convenire aſſerit quæ differunt, differre quæ conveniunt.

A term put for the whole when it is necessarily placed for the universal parts into which it is distributed, it is said to be distributed ———

In an universal affirmative prop: the subject alone is distributed:

In an universal negative the subject or predicate. — —

In the particular affirmative neither.

In the last: negative only the predicate

A Categorical prop: as to the quality of a thing, If ~~the mind of a perceiver~~ behold it, is true or false. In the mind of a perceiver. evident, or not-evident.

A true prop: affirts that things or Ideas agree where they agree & differ where they differ.

A False prop: affirts a thing or Idea to agree, where they differ, to differ where they agree. ———

A Self-Evident Pro: is that, to which the human mind, if it diligently looks into itself, cannot but agree. "That which acts, Exists." The same cannot exist & not exist at the same time.

In a non-Evident Pro: the mind cannot altogether agree or disagree. "The three interior angles of a triangle are equal to two right angles."

It is Probable or Improbable.—

It is Probable, when the mind is more inclined to agree than disagree. "Parents love their Children."—

The Improbable or the contrary.—

Children love their Parents more than Parents love their Children.

A Self-Evident Pro: does not require reasoning.—It is the comparison of two things or ideas without any particular third.

Propoſitio EVIDENS eſt, cui mens humana, ſi diligenter ipſam intueatur, non poteſt non aſſentire: " Quod agit eſt." " Idem " non poteſt ſimul eſſe et non eſſe."

Propoſitio NON-EVIDENS eſt, cui mens humana, ſi diligenter ipſam intueatur, nec plane aſſentire ſe coactam ſentit, neque poteſt plane diſſentire: " trianguli tres interio- " res anguli æquales ſunt duobus rectis."

Propoſitio non-evidens eſt PROBABILIS vel IMPROBABILIS.

Propoſitio PROBABILIS eſt, cum mens ad aſſentiendum ſe proniorem ſentit, quam ad diſſentiendum; " parentes diligunt li- " beros:"

IMPROBABILIS contra; " plus diligunt " liberi parentes quam parentes liberos."

Propoſitio evidens, utpote judicio ſatis illuſtrata, DISCURSUM NON POSTULAT; eſt enim duarum rerum vel idearum inter ſe comparatio, quæ per tertiam quandam aut omnino, aut ſaltem melius, fieri non poteſt. Contra

Propoſitio non-evidens DISCURSUM POSTULAT; eſt enim duarum rerum vel idearum inter ſe comparatio, quæ ſine tertia quadam commode fieri non poteſt.

Propoſitionem evidentem a non-evidenti diſtinguit ASSENSIO NECESSARIA, quam mens ſine dolore quodam et reatu denegare aut retinere nequit. Hujus autem aſſenſionis, per quam res vel ideas inter ſe convenire cenſemus aut differre, iidem plane ſunt atque ipſarum idearum fontes, SENSATIO ſcilicet et REFLECTIO: alterius ope "rubrum "colorem percipimus," et "judicamus ru-"brum non eſſe violaceum;" alterius pariter "ſpem percipimus," et "judicamus ſpem a "timore eſſe diverſiſſimam."

PROPOSITIONIS categoricæ ſunt AFFECTIONES DUÆ quas notaſſe non pœnitebit: OPPOSITIO ſcilicet et CONVERSIO.

OPPOSITIO PROPOSITIONUM eſt cum duæ propoſitiones, iiſdem utentes extremis, quantitate tamen aut qualitate aut utraque diſcrepant. Eſt autem CONTRADICTORIA, CONTRARIA, SUBCONTRARIA, SUBALTERNA.

a non. evident is the contrary. —

necessary assent distinguishes an evident from a non-evident prop: — think the mind cannot deny or withhold with a certain plain or gentle. but of this assent, this think we perceive our ideas to agree or differ, sensation & reflection are the sources of them. by the assistance of one, "we perceive a red colour". & judge whether it be red or violet". "we perceive also the hope of another". & "think that hope is perfectly different from fear. — —

the opposition of Prop: is when two of them, making use of the same extremes disagree as to quantity & quality. It is contradictory, Contrary subcontrary, Subaltern

Contradictory opposition is between two prō: disagreeing as to quantity & quality. ——

Contrary opposition is between two Universals disagreeing in quality.

Subcontrary opp: is between two particulars disagreeing in quality.

Subaltern opp: is between two propositions, agreeing in quality, disagreeing in quantity. Of which the subaltern is universal, the subalternate the particular. —

Contradictory prō: are never true & false at the same time — Contraries never at the same time true, always agreeing in matter they are always false. Subcontraries are never at the same time false, always true at the same time agreeing in matter. In subalterns, a true particular follows an universal truth. Universal false a particular false.

The Conversion of propositions is when the terms so change their place & Quality, that out of a true proposition

Oppoſitio CONTRADICTORIA eſt inter propoſitiones duas tum quantitate tum qualitate diſcrepantes.

Oppoſitio CONTRARIA eſt inter univerſales duas qualitate diſcrepantes.

Oppoſitio SUBCONTRARIA eſt inter particulares duas qualitate diſcrepantes.

Oppoſitio SUBALTERNA eſt inter propoſitiones duas qualitate convenientes, quantitate diſcrepantes: quarum univerſalis SUBALTERNANS, particularis SUBALTERNATA, dicitur.

Propoſitiones contradictoriæ nunquam ſunt ſimul veræ aut ſimul falſæ: contrariæ nunquam ſimul veræ, in materia contingenti ſemper ſimul falſæ: ſubcontrariæ nunquam ſimul falſæ, in materia contingenti ſemper ſimul veræ: in ſubalternis, univerſalem veram ſequitur vera particularis; particularem falſam falſa univerſalis.

CONVERSIO PROPOSITIONUM eſt cum extrema ita cum ſe invicem locum officiumque mutant, ut ex vera propoſitione converſa naſcatur vera convertens: quod fiet continuo, MODO EXTREMUM IN UNA NON

DISTRIBUTUM NE DISTRIBUATUR IN ALTERA.

Si ſervetur quantitas, SIMPLEX dicitur; ſi minuatur, PER ACCIDENS.

Univerſali negativæ competit converſio ſimplex, quia EXTREMORUM DISTRIBUITUR UTRUMQUE; particulari etiam affirmativæ, quia neutrum:

Univerſali affirmativæ non competit; quia SUBJECTUM SOLUM DISTRIBUITUR: convertitur autem per accidens, videlicet per converſionem ſuæ SUBALTERNATÆ: quod quidem et univerſali negativæ licet.

Particularis negativa nec ſimpliciter convertitur, nam DISTRIBUIT PRÆDICATUM SOLUM: nec per accidens, nam non habet SUBALTERNATAM: neque alio modo præterquam obſcuro et inutili.

Propoſitio COMPOSITA, ſive HYPOTHETICA late ſumpta, plures complectitur categoricas per conjunctionem aliquam inter ſe connexas; proinde aliquid de aliquo, plus unica prædicatione, ſub conditione aſſerit.

Eſt autem vel CONDITIONALIS ſive HY-

the truth becomes converted. The Scheme only is not Distributed in one, least it be distributed in the other. ——

If the quantity is preserved, it is called simple; if diminished — accidental.

Simple conversion agrees with universal negative, because each of the extremes is distributed. also with a particular affirmative, because neither. —

It does not agree with an universal affirmative, because the subject is not only distributed. but is changed by accident, that is to say by the conversion of its subaltern; which is Lawful in an universal negative. A Particular negative does not simply convert, for the predicate is only distributed, not by accident for it has not a subaltern. neither in any other way but what is obscure & useless. ——

A Composite or Hypothetical pro. contains many categories connected by a certain conjunction;

If is either conditional or hypothetical, taken in strict sense or disjunctive. —

A Conditional or Hypothetical prop: in a strict sense, contains many categories connected by a conditional conjunction. "If any one is wise, he is happy" ——

It asserts by a condition laid down before hand, the condition is called ~~antecedent~~ antecedent, the assertion consequent. a proposition is accounted for truth. the truth of which is consequence. The Disjunctive prop: contains many categories connected by a disjunctive conjunction. Socrates is either wise or miserable. ——

It asserts under the implicit condition, one out of many oppositions, the prop: is stiled true, in which the truth is opposition.

Any composite proposition can be recalled to the simple instead of the thing proposed. The disjunctive is first recalled to the conditional. the Conditive immediately to the simple. ——

POTHETICA ſtricte ſumpta, vel DISJUNCTIVA: nam cæteras aut ablegandas eſſe placet aut huc ſaltem referendas.

Propoſitio CONDITIONALIS, ſive HYPOTHETICA ſtricte ſumpta, plures complectitur categoricas per conjunctionem conditionalem inter ſe connexas: "ſi quis "ſapiat eſt beatus."

Præmiſſa conditione aſſerit: conditio ANTECEDENS, aſſertio CONSEQUENS vocatur; harum inter ſe connexio, CONSEQUENTIA: propoſitio pro vera habetur, cujus vera eſt conſequentia.

Propoſitio DISJUNCTIVA plures complectitur categoricas per conjunctionem diſjunctivam inter ſe connexas: "aut Socrates "ſapit aut eſt miſer."

Sub implicita conditione aſſerit, nimirum ex pluribus oppoſitis unum, propoſitio pro vera habetur, in qua vera eſt oppoſitio.

Propoſitio quælibet compoſita ad ſimplicem pro re nata poteſt revocari; disjunctiva quidem prius ad conditionalem, conditionalis directe ad ſimplicem.

CAP. III.

DE VOCE DECOMPLEXA SIVE DISCURSU.

VOX decomplexa, ſive diſcurſus verbis rite declaratus, SYLLOGISMUS dicitur. Prius enim habitâ duarum rerum vel idearum ad tertiam quandam comparatione ΣΥΛΛΟΓΙΖΕΤΑΙ ΤΙΣ, ſive ſubducta ratione colligit, eas inter ſe vel convenire vel differre.

Eſt igitur SYLLOGISMUS oratio quæ, præmiſſa utriuſque cum tertio aliquo comparatione, aliquid de aliquo afferit:

" Omnis homo eſt animal:
" Socrates eſt homo: ergo
" Socrates eſt animal."

TRES adeo TERMINOS complectitur: MINOREM, MAJOREM, (quæ extrema appellantur) MEDIUM.

MINOR ſyllogiſmi terminus eſt de quo aliquid afferitur ſive prædicatur: " Socrates."

Excursive speech or reasoning justly declared by words, is called a Syllogism. The comparison is first made between two ideas or things to a certain third. Some one syllogises. or collects by a reason drawn whether they agree or differ.

A Syllogism therefore asserts something of something by the comparison of each part being made beforehand with a certain third.

Every man is an animal.
Socrates is a man — Therefore
Socrates is an animal.

It comprehends three Terms. The Minor. Major. (which are the Extremes)
the middle.

The Minor of a Syllogism is a term of which any thing is asserted or indicated. Socrates.

Predicate) - Subject
Major - Minor
Conclusion.

The Major affirms or predicates of another. as "Animal". ———

The middle is that with which both are compared seperately, as "Man".

It contains also three propositions the Premise Major & Minor & the Conclusion ——— —

The Premise Major is a proposition in which the major term of the Syllogism is compared with the middle. "Every man is an animal".—

The Premise Minor, in which the minor is compared with the middle. "Socrates is a man".—

The Conclusion, in which the Major is compared with the minor. "Socrates is an animal. ———

The major of a Syllogism is a term predicated of the conclusion. The minor subject of the ~~Conclusion~~ conclusion The middle does not enter upon the conclusion. ———

The Premise Major is simply a proposition. The Premise Minor is called an "Assumption". But the pro: which is ~~called~~ the conclusion is-

MAJOR eſt qui de altero aſſeritur ſive prædicatur: " animal."

MEDIUS eſt quicum uterque ſeorſum erat comparatus: " homo."

Proinde TRES etiam PROPOSITIONES continet: PRÆMISSAM MAJOREM, PRÆMISSAM MINOREM, CONCLUSIONEM.

PRÆMISSA MAJOR eſt propoſitio in qua major ſyllogiſmi terminus cum medio comparatur: " omnis homo eſt animal."

PRÆMISSA MINOR, in qua minor cum medio comparatur: " Socrates eſt homo."

CONCLUSIO, in qua major cum minore: " Socrates eſt animal."

Major itaque ſyllogiſmi terminus eſt prædicatum concluſionis; minor ſubjectum concluſionis: medius concluſionem non ingreditur.

Præmiſſa major ſimpliciter PROPOSITIO, præmiſſa minor ASSUMPTIO, cognominatur: propoſitio autem quæ in ſyllogiſmo concluſio, extra ſyllogiſmum QUÆSTIO ſive PROBLEMA, dicitur.

C

a Syllogism, is called besides a Syllogism, a question or Problem.

PRINCIPIA in quibus fundatur vis univerſa ſyllogiſmi:

I. Quæ conveniunt in uno aliquo eodemque tertio, ea conveniunt inter ſe.

II. Quorum unum convenit, alterum differt, uni et eidem tertio, ea differunt inter ſe.

III. Quæ non conveniunt in uno aliquo eodemque tertio, ea non conveniunt inter ſe.

IV. Quorum neutri ineſt quod non ſit in altero, ea non differunt inter ſe.

V. Quæ non probantur convenire in uno aliquo eodemque tertio, ea non probantur convenire inter ſe.

VI. De quibus non probatur, convenire unum eidem alicui tertio cui alterum differt, ea non probantur differre inter ſe.

Ex hiſce principiis deducuntur perfecti ſyllogiſmi CANONES: videlicet

I. In omni ſyllogiſmo ſunt tres, et tres tantum, termini.

The Principles on which the universal force of the Syllogism is founded: are first ——

Those which agree in any one & the same Idea. agree in themselves.

If one of which agree & the other differ, in one & the same third, they differ among themselves. ——

That which is in neither of them, is not in the other. they do not differ in themselves. ——

Those things which do not agree in one & the same third, cannot be proved to agree among themselves. —

Of those which it is not proved, that the one agrees with the same certain third to which the other differs. are not proved to differ among themselves.

The Perfect Syllogisms called Causes are deduced from these principles.

i.e. In Every Syllogism there are three terms & only three. ——

Also three propositions only.—

In a doubtful middle nothing is determined. proved

Nor is distributed. Therefore

The middle ought to be distributed once in the premises to the lowest. least. It is sufficient to distribute it once.

The Process from an extreme not been distributed is faulty to the same distributed in the conclusion.

Nothing is proved from negative premises.

If one of the premises is a negative there shall be a conclusion.—

per contra—

If the conclusion is negative, it shall be one of the premises. shall

Nothing is proved from particular premises.

If one of the premises is particular the conclusion shall be particular.

II. In omni ſyllogiſmo ſunt tres, et tres tantum, propoſitiones.

III. Ancipiti medio nihil conficitur.

IV. Medium non diſtributum eſt anceps: quare

V. Medium in præmiſſis ſemel ad minimum diſtribui debet: ſufficit tamen ſi vel ſemel diſtribuatur.

VI. Proceſſus ab extremo non diſtributo in præmiſſis ad idem diſtributum in concluſione vitioſus eſt.

VII. Præmiſſis negantibus nihil probatur.

VIII. Si præmiſſarum altera ſit negativa, erit etiam concluſio: contra

IX. Si concluſio ſit negativa, erit etiam altera præmiſſarum.

X. Præmiſſis particularibus nihil probatur.

XI. Si præmiſſarum altera particularis ſit, particularis erit concluſio.

XII. Quod ſi concluſio particularis ſit, non contra ſequitur ut præmiſſarum altera ſit particularis.

FIGURA ſyllogiſmi eſt variata medii termini cum extremis diſpoſitio quoad ſubjectionem et prædicationem. Eſt autem TRIPLEX: nam medius terminus aut ſubjectum erit præmiſſæ majoris et prædicatum minoris, quæ FIGURA PRIMA; aut utriuſque prædicatum, quæ SECUNDA; aut utriuſque ſubjectum, quæ TERTIA, dicitur.

MODUS ſyllogiſmi eſt variata propoſitionum determinatio quoad quantitatem et qualitatem.

Cum planè diverſæ eſſe poſſint quantitas et qualitas propoſitionum, et medium cum extremis varie conferri, exinde oriuntur multiplices ſyllogiſmorum formæ; quarum alias abjiciunt dialectici, alias retinent, literulis quibuſdam verſiculiſque conſignantes. Quem juvant hæc artis logicæ præcepta ſpinoſiora, adeat ſcholaſticos. Sciat interim ſyllogiſmum quemlibet ſecundum prædictos canonas rite inſtructum, cujuſcunque modi aut figuræ fuerit, utilem eſſe et legitimum; non ita inſtructum, falſum eſſe pariter et inutilem.

But if the conclusion be particular it does not follow, that one of the premises be particular.

The figure of a syllogism is the varied disposition of the middle term with the extremes. as to their subject & predicate. It is triple. for the middle term or subject shall be the predicate of the premise Major & Minor. which is the first figure, or the Predicate of both. the second. or the subject of both — the third.

The Mood of a syllogism is the varied determination of a proposition as to quantity & quality.

When quantity & quality of prop: can be divided & that the middle is variously compared with the extremes, from these many forms of syllogisms arise. some of which Logicians reject. others retain. marking them by certain little letters or vesicles. Let that man refer to Scholars who delights in the more intricate parts of Logick. Let him know that the [illegible] a syllogism formed by the above rules

of whatever mood or figure it may be is useful & legitimate; the mist so formed formed is false & useless.
There are certain special rules to each figure which it will be proper to remember. That is in the first figure the major premiss is universal, the minor affirmative.
In the 2d figure the major is also universal, one of the premises with the conclusion is negative.
In the 3d figure the minor is affirmative the conclusion particular.
An imperfect Syllogism varies a little in its legitimate form. But rests on the true principles of a Syllogism & can be converted back into its form. There are many species. viz Enthymema, Sorites, Hypothetical Syllogisms, Disjunctive Do Modal Do, Inductio, the Example Dilemma. —

Sunt autem cujuſque figuræ leges quædam ſpeciales, quas non pigebit meminiſſe: ſcilicet

In FIGURA PRIMA præmiſſa major eſt univerſalis, minor affirmativa:

In FIGURA SECUNDA major itidem univerſalis, ~~minor affirmativa~~: altera negativa, una earum conclusione

In FIGURA TERTIA minor eſt affirmativa, concluſio particularis.

SYLLOGISMUS IMPERFECTUS de legitima forma deflectit paululum, veris tamen ſyllogiſmi principiis nititur, et ad ipſam formam poteſt revocari. Hujuſmodi ſyllogiſmorum plures ſunt ſpecies; nempe ENTHYMEMA, SORITES, SYLLOGISMUS HYPOTHETICUS, SYLLOGISMUS DISJUNCTIVUS, SYLLOGISMUS MODALIS, INDUCTIO, EXEMPLUM DILEMMA.

ENTHYMEMA eſt ſyllogiſmus re et mente perfectus, voce tantum imperfectus; cujus præmiſſarum una reticetur: altera ANTECEDENS dicitur, concluſio CONSEQUENS:

" Socrates eſt homo: ergo
" Socrates eſt animal."

Prolata quæ reticetur propoſitione, ad legitimam formam revocatur.

SORITES eſt ſeries vel cumulus propoſitionum, quarum prioris prædicatum fit ſubjectum ſequentis ordine continuo, donec tandem ſubjectum primæ cum prædicato poſtremæ contuleris. Vel eſt catena enthymematum ex una propoſitione nata, quorum omnium, præterquam poſtremi, reticetur corſequens:

‘ Omnis homo eſt animal:”

“ Omne animal eſt vivens:
[“ Ergo omnis homo eſt vivens.”]
“ Omne vivens eſt corpus.”
[“ Ergo omnis homo eſt corpus.”]
“ Omne corpus eſt ſubſtantia:
“ Ergo omnis homo eſt ſubſtantia.”

Facile revocatur, vel prius ad imperfectam enthymematis formam, vel directe ad legitimam ſyllogiſmi.

SYLLOGISMUS HYPOTHETICUS eſt qui unam habet vel plures propoſitiones hypotheticas ſtricte ſumptas:

Prolata quæ reticetur propoſitione, ad legitimam formam revocatur.

SORITES eſt ſeries vel cumulus propoſitionum, quarum prioris prædicatum fit ſubjectum ſequentis ordine continuo, donec tandem ſubjectum primæ cum prædicato poſtremæ contuleris. Vel eſt catena enthymematum ex una propoſitione nata, quorum omnium, præterquam poſtremi, reticetur conſequens:

‘ Omnis homo eſt animal:”

“ Omne animal eſt vivens:
[“ Ergo omnis homo eſt vivens.”]
“ Omne vivens eſt corpus.”
[“ Ergo omnis homo eſt corpus.”]
“ Omne corpus eſt ſubſtantia:
“ Ergo omnis homo eſt ſubſtantia.”

Facile revocatur, vel prius ad imperfectam enthymematis formam, vel directe ad legitimam ſyllogiſmi.

SYLLOGISMUS HYPOTHETICUS eſt qui unam habet vel plures propoſitiones hypotheticas ſtricte ſumptas:

" Si quis ſit philoſophus, ſapit :
" Si quis ſapiat, eſt beatus : ergo
" Si quis ſit philoſophus, eſt beatus."

" Si Socrates ſapit, eſt beatus :
" Sed Socrates ſapit : ergo
" Socrates eſt beatus."

Syllogiſmi hypothetici CANONES PROPRII : 1. Poſita antecedente recte ponitur conſequens. 2. Sublata conſequente recte tollitur antecedens. 3. Sublata antecedente, vel poſita conſequente, nihil recte colligitur.

SYLLOGISMUS DISJUNCTIVUS eſt qui majorem habet disjunctivam :

" Aut Socrates ſapit, aut eſt miſer :
" Sed Socrates non ſapit : ergo
" Socrates eſt miſer."

Syllogiſmi disjunctivi CANON PROPRIUS : Sublata una parte, cæteriſve ſi plures ſint, recte ponitur reſidua. Et, ſi modo partes ita ſint inter ſe oppoſitæ ut nequeant ſimul conſiſtere, VI MATERIÆ poſita una cæteriſve recte tollitur reſidua.

Horum uterque ad legitimam formam revocatur, redacta in ſimplicem propoſitionem quaque compoſita.

SYLLOGISMUS MODALIS eſt qui unam habet vel plures propoſitiones modales:

" Neceſſe eſt hominem eſſe animal rationale:
" Poſſibile eſt animal rationale peccare: ergo
" Poſſibile eſt hominem peccare."

Mutentur modales in puras, et fiet legitimus ſyllogiſmus.

INDUCTIO eſt enthymema quod a partibus ſatis enumeratis infert de toto: præcipue autem a ſingularibus ſive individuis de univerſis:

" Mercurius, Venus, &c. lucem a ſole mu-
" tuantur: ergo
" Omnes planetæ lucem a ſole mutuantur."

EXEMPLUM eſt enthymema quod a parte notiore infert de parte ſimili ignotiore: præcipue autem a ſingulari de ſingulari ſimili:

" Terra eſt habitabilis: ergo
" Jupiter eſt habitabilis."

" C. Julius Cæſar erat patriæ parricida:
" Ergo erit C. Octavius."

Progreditur legitimus ſyllogiſmus A TOTO

AD PARTES: inductio A PARTIBUS AD TOTUM: exemplum A PARTE AD PARTEM. Optime omnium PRIMUS, ubi materia competit: utiliter ALTERA, præſertim in phyſica: TERTIUM non male, ut in rebus œconomicis, politicis, hiſtoricis, &c.

DILEMMA eſt ſyllogiſmus imperfectus pro majore habens, aut propoſitionem diſjunctivam; aut plures hypotheticas disjunctive oppoſitas; aut unam denique hypotheticam cum conſequente disjunctiva: pro minore, partem ceperit adverſarius utram libet: premitur utrinque: neutra igitur tuenda: itaque deſerenda eſt quæſtio in concluſione. Eſt quidem INDUCTIO NEGATIVA.

" Ducenda eſt uxor aut formoſa aut deformis:
" Vis formoſam? habebis KOINHN:
" Vis deformem? habebis ΠOINHN:
" Ergo non ducenda eſt uxor."

" Si uxorem duxeris formoſam, habebis KOINHN; ſi deformem, ΠOINHN:
" Utram mavis accipe:" Neutram.
" Ergo non ducenda eſt uxor."

" Si planta ſit animal, eſt vel homo vel brutum:
" Sed certe eſt nec homo nec brutum:
" Ergo planta non eſt animal."

SYLLOGISMI CUJUSLIBET IMPERFECTI CANON GENERALIS esto: Eatenus perfecti syllogismi officio fungitur, quatenus ad legitimam ejusdem formam redigi potuerit.

SYLLOGISMUS ad canonas rite exactus e veris præmissis veram conclusionem eliciet. Est autem syllogismorum genus, qui ad normam exacti videntur, nec sint; nempe SYLLOGISMI SOPHISTICI.

Horum FINIS est, ita futilibus quibusdam fallaciis adversarium capere, ut vel seipsum REDARGUAT; vel FALSUM aliquid concedat, aut saltem PARADOXUM; vel SOLŒCISMUM faciat; vel denique NUGETUR. Hæ sunt scilicet QUINQUE SOPHISTARUM METÆ; quorum arma sic instructa proponit Dialectica, non utenda quidem, sed declinanda:

FALLACIÆ sunt in dictione sex, extra dictionem septem.

IN DICTIONE.

I. Fallacia ÆQUIVOCATIONIS nascitur ex voce simplici ambigua:

" Canis est animal:
" Sirius est canis: ergo
" Sirius est animal."

Solvitur diverſas vocis ambiguæ ſignificationes notando.

II. Fallacia AMPHIBOLIÆ naſcitur ex propoſitione ambigua, cujus voces ſimplices non ſunt ambiguæ:

" Quod tangitur a Socrate, illud ſentit:
" Columna tangitur a Socrate: ergo
" Columna ſentit."

Solvitur ambiguam propoſitionem explicando.

III. Fallacia COMPOSITIONIS fit, cum datum in ſenſu diviſo ſumitur in compoſito:

" Duo et tria ſunt par et impar;
" Quinque ſunt duo et tria: ergo
" Quinque ſunt par et impar." Contra

IV. Fallacia DIVISIONIS fit, cum datum in ſenſu compoſito ſumitur in diviſo:

" Planetæ ſunt ſeptem:
" Mars et Venus ſunt planetæ: ergo
" Mars et Venus ſunt ſeptem."

Solvuntur facto inter ſenſum diviſum et compoſitum diſcrimine.

V. Fallacia ACCENTUS ſive PROSO-

DIÆ naſcitur a ſimili ſcribendi vel pronunciandi modo:

" Quod editur abit in ventrem:
" Liber editur: &c."

VI. Fallacia FIGURÆ DICTIONIS oritur a dictionum ſimilitudine vel analogia, ſive logica res agitur ſive grammatica:

" Telum eſt NEUTRALE: ergo ſagitta."
" Verberare eſt ACTIO: ergo et vapulare."

Omnes fallaciæ prædictæ peccant, vel in canonem primum, vel tertium, vel utrumque.

EXTRA DICTIONEM.

I. Fallacia ACCIDENTIS fit, cum datum de eſſentiali ſumitur de accidentali:

" Caro, quæ emitur, comeditur:
" Caro cruda emitur: ergo
" Caro cruda comeditur."

Solvitur facto diſcrimine inter ſubſtantiam de qua major loquitur, et accidens de qua minor.

II. Fallacia A DICTO SECUNDUM QUID AD DICTUM SIMPLICITER fit, cum datum ſub limitatione ſumitur abſolute:

" Æthiops eſt albus dentes: ergo
" Æthiops eſt albus."

III. Fallacia IGNORATIONIS ELENCHI adverſarii aſſertioni objicit, pro vera ejuſdem contradictoria, alteram quæ videtur eſſe, nec eſt:

" Aliquis homo eſt doctus."
" Negatur."
" Therſites non eſt doctus: &c."

Solvitur ſi, detecta falſa contradictoria, veram obtuleris.

IV. Fallacia A NON-CAUSA PRO CAUSA fit, cum ſumitur comitans pro cauſa, vel cauſa per accidens pro cauſa per ſe:

" Quod inebriat, illicitum eſt:
" Vinum inebriat: &c."

Reſpuatur falſa cauſa; adducatur germana.

V. Fallacia CONSEQUENTIS infert quod non ſequitur; præcipue vero cum male reciprocatur conſecutio:

" Homo ſceleratus proſpera fortuna utitur:
" ergo

" Homo ſceleratus rerum Gubernatori placet."

" Omnis homo eſt animal : ergo
" Omne animal eſt homo."

Solvitur, ſi conſequentiæ infirmitatem oſtenderis.

VI. Fallacia PETITIONIS PRINCIPII eſt, cum ut datum aſſumitur id ipſum quod erat probandum : nimirum ſi quid probetur per ſeipſum, quæ vocatur petitio ſtatim ; vel per ſynonymum ; vel per æque ignotum aut ignotius ; vel denique per circulum :

" Quod non amiſiſti, habes :
" Cornua non amiſiſti : &c."

Oſtendatur medium non eſſe a quæſito diverſum, vel ſaltem ipſo haud notius.

VII. Fallacia PLURIUM INTERROGATIONUM plures ita proponit quæſtiones ut una eſſe videantur, nec tamen tuto negandæ ſimul nec affirmandæ :

" Num fuere Flaccus et Maro poetæ lyrici ?
" Numquid patrem verberare deſiiſti ?"

Reſpondeatur, non conjunctim omnibus, ſed

thus Boroco to Barbara, Disamis to Darii
the intermediate show the mode of
reduction. S. denotes that the prop.
is simply to be converted. P. that the
conversion is per Accidens. M. that
the propositions are to be transposed.
C or C that the Reduction is per impossibile
as is expressed. —

The reduction of a syllogism is its change from an imperfect to a perfect mood. The perfect moods are the four in the first figure. as the conclusion is there drawn from the premises in a more direct & certain manner. The business therefore of reduction is to reduce the imperfect moods of the 2d 3d & 4th figures to the perfect of the 1st.

It is done

1st ostentively (reductio ostentiva) by the conversion only or the transposition of the propositions. — 2d per impossibile

of the propositions. — 2. Per impossibile
ductio ad impossibile. The Reduction
leads to something impossible or absurd.
In reducing syllogisms, take action,
in the name of the moods, of the 4
letters, B. C. D. F. and also of the inter-
mediate letters, S. P. M. R. The initials
show to what mood of the first figure
the other moods are to be reduced. viz
to that which has the same initial —

BRITISH LIBRARY
MANUSCRIPTS
AUG
29
31

Substance.

Quality
- 12 -

Quality
pt 6.

Relatio.

His father's soa
actio.

beating a boy.

Passio.

being beat himself
ubi

In Oxford
Quando.

1. O'clock
Situs

Broad Neck

Habitus

a blue Coat.

BRITISH MUSEUM
31
62
AUG

ſingulis ſeparatim. " Nec patrem verbera-
" vi, nec deſii."

SIN autem ſyllogiſmus, diſcuſſis hujuſcemodi fallaciis, rite et legitime inſtruatur, tum denique concluſionis veritas ſita erit in veritate præmiſſarum: quæ quidem quæſtio ad MATERIAM ſyllogiſmi ſpectat. Habita igitur materiæ ratione ſyllogiſmus eſt duplex; nempe APODICTICUS ſive DEMONSTRATIVUS, et TOPICUS ſive DIALECTICUS.

Syllogiſmus APODICTICUS ſive DEMONSTRATIVUS eſt, cujus præmiſſarum utraque eſt propoſitio evidens: vel cujus præmiſſarum una eſt propoſitio evidens, altera ſyllogiſmi demonſtrativi jam facti concluſio, quam propoſitionem CERTAM commode vocaveris: vel denique cujus præmiſſarum utraque eſt propoſitio certa: SYLLOGISMUS SCIENTIAM PARIENS.

Syllogiſmus TOPICUS ſive DIALECTICUS eſt, cujus præmiſſarum una eſt propoſitio evidens vel certa, altera probabilis: vel cujus præmiſſarum utraque eſt propoſitio probabilis: vel denique cujus præmiſſarum una vel utraque eſt ſyllogiſmi dialectici jam facti concluſio: SYLLOGISMUS OPINIONEM PARIENS.

Uterque ſyllogiſmus duplici argumentatione utitur, DIRECTA ſcilicet ſive OSTENSIVA, et OBLIQUA ſive APAGOGICA.

Argumentatio OSTENSIVA rectà ad quæſtionem confirmandam ducit. Sic efficitur, " angulos ad baſin trianguli iſoſcelis eſſe in- " ter ſe æquales."

Argumentatio APAGOGICA ad quæſtionem confirmandam ducit, infirmando ejuſdem contradictoriam, unde probat abſurdi aliquid neceſſario ſecuturum. Sic efficitur, " triangulum, qui duos habet angulos inter " ſe æquales, eſſe iſoſcelem."

SIC igitur mens humana triplici operatione VERITATEM ſequitur, ſive juſtam rerum vel idearum inter ſe comparationem. Operatio PRIMA res vel ideas inter ſe comparandas ſuppeditat: comparationem inſtituit immediatam SECUNDA, mediatam TERTIA. Habita utravis comparatione PROPOSITIO naſcitur: quæ, ſi ipſam ſpectes, aut VERA eſt aut FALSA; ſi mentem humanam, pro vario aſſenſionis gradu variam induit VERI SIMILITUDINEM: diſparem exinde locum

et auctoritatem obtinet, et diverſa ſortitur nomina. Eſt enim vel

EVIDENS PER REFLECTIONEM; " idem " non poteſt ſimul eſſe et non eſſe;" " quæ " conveniunt uni tertio conveniunt inter ſe:" vel

EVIDENS PER SENSATIONEM; " ignis " urit:" " rubrum non eſt violaceum:" vel

CERTA, ſive concluſio ſyllogiſmi demonſtrativi; " Deus eſt creator mundi:" " angulus in ſemicirculo eſt rectus:" vel

PROBABILIS PER MEDIUM, ſive concluſio ſyllogiſmi dialectici; " ſol eſt centrum " mundi:" " uſura eſt licita:" vel denique

PROBABILIS PER SE; " parentes diligunt " liberos:" " ſol non eſt habitabilis."

Propoſitio quælibet, priuſquam pro vera habeatur, ſecundum artis logicæ regulas explorari et probari debet. Exploras ipſe, aut credis alteri qui ſe exploraſſe profitetur, Euclidi puta, vel Ariſtoteli. Propoſitio tua ipſius arte coram confirmata argumentum ARTIFICIALE dicitur: propoſitio autem, quam pro vera haberi poſtulas, " quoniam ita dixit Ariſtoteles,"

argumentum INARTIFICIALE appellatur: a Stagirita quidem artificioſe probata fuiſſe intelligitur, et inde vim argumenti et veritatis characterа mutuatur; tu autem ſine arte exhibes: AUCTORITATE pugnas, non ratione: auctoris quidem ratione uteris, non tua.

Hinc oritur nova propoſitionis ſpecies, a prioribus tamen cogitatione potius quam re ſejuncta, nempe propoſitio TESTIMONIO CONFIRMATA: "ſphæræ ſunt inter ſe in tripli-"catâ ratione ſuarum diametrorum: *Eucli-*"*des.*" "Colores priſmatici ſunt ſeptem: "*Newtonus.*" "Regnante Tib. Cæſare præ-"dicabat Johannes Zachariæ filius: *D. Lucas* "*Evangeliſta.*"

Hujuſmodi propoſitionum uſus multiplex eſt et gravis: SCIMUS enim pauciſſima; non ita multa bene ſubductis rationibus OPINAMUR; pleraque aut ignoramus plane, aut CREDIMUS. Fides autem, ſatis firmo innixa teſtimonio, tum opinioni longe antecellit, tum etiam fere æquiparanda ſcientiæ eſt: ſi quis enim animum induxerit dubitare, an "Romæ vixerit M. T. "Cicero;" "an lucis radii ſint refrangibiles "Philadelphiæ;" vix utique perſuaſum habuerit, "ſeipſum cogitare," aut "trianguli tres "interiores angulos duobus rectis eſſe æqua-"les."

CONCLUSIO.

HACTENUS Logica tres mentis operationes ſeparatim curabat: habet autem præcepta quædam neceſſaria quæ ſimul ſpectant univerſas. Non enim ſi quis Apprehenſionem, Judicium, Diſcurſum, ad unguem caſtigaverit; idoneumque vocis ſimplicis, complexæ, decomplexæ, uſum perfecte didicerit: fit ſtatim peritus veri quærendi artifex: docendus adhuc, quo præſertim ordine diſponenda ſit hæc naturæ et artis inſtrumenta, qua ratione ad finem ſuum conjunctim dirigenda. Hæc dialecticæ inſtituta METHODUS vocari ſolent.

METHODUS eſt ratio terminos, propoſitiones, concluſiones, ad quamcunque quæſtionem pertinentes, ita ordine continuo diſponendi, ut veritas quam facillime clariſſimeque eluceat. Vel, ratio res quaſcunque intelligibiles ita diſponendi, ut quam optime facillimeque aut invenire poſſis, aut inventas tradere.

Methodus eſt SYNTHETICA vel ANALYTICA.

Methodus SYNTHETICA progreditur a terminis ad propoſitiones, exinde ad concluſiones: ſic " Matheſis definitiones exhibet, " axiomata, theoremata ſuo quæque ordine " innumera;" a principiis ad ea quæ ex iis componuntur; ſic " Logica individua, ſpe- " cies, genera, contemplatur;" " tractat " ideas, propoſitiones, ſyllogiſmos:" a mediis ad finem; ſic " vir ſapiens per virtutes inveſ- " tigat felicitatem." Contra

Methodus ANALYTICA a concluſionibus deſcendit ad propoſitiones, ac deinceps ad terminos; ſic " argumentorum ſeriem diſ- " cutit Dialecticus:" a compoſito ad principia; ſic " Anatomice humani corporis tex- " turam indagatur," " reconditas corporum " naturalium particulas virtuteſque, Alchy- " mia:" a fine ad media; ſic " præcepta " vivendi tradit Philoſophia Moralis."

Methodo ſynthetica plerumque utuntur diſciplinæ theoreticæ: analytica inſervit artibus et diſciplinis practicis: ſæpe autem utræque procedunt melius ab utriſque pariter inſtructæ.

Veritatem inveſtigantes methodo analytica fere utimur; communicantes autem, plerumqua ſynthetica: illa igitur METHODUS INVENTIONIS, hæc METHODUS DOCTRINÆ, cognominari ſolet.

In veritate communicanda methodi LEGES PRIMARIÆ ſunt, ut habeatur ratio I. BREVITATIS, ne quid redundet, ne quid deſit. II. HARMONIÆ, ut partes ſingulæ inter ſe pulchre conſentiant. III. ΟΜΟΓΕΝΕΙΑΣ, ut ne quid tractetur, quod non attingit argumentum. IV. JUSTÆ CONSECUTIONIS, ut eo ordine ſuccedant omnia, quem rerum natura poſtulat; vel ita ut præcedant faciliora, lucem præbitura ſecuturis. V. DISTINCTIONIS, ut commodæ fiant partitiones et tranſitiones. VI. PERSPICUITATIS, ut vocibus et loquendi formulis utamur aptis et intellectu facillimis. VII. DECORI, ut pars parti, tam ornatu quam magnitudine, pro ſua cujuſque dignitate, rite reſpondeat. VIII. MATERIÆ et FINIS; diverſa enim argumenta aut conſilia diverſum plane ordinem et partitionem poſtulant.

DE USU LOGICÆ.

USUM logicæ generalem vidimus: tres mentis operationes deſcribit et dirigit. Pars prima id agit, ut ideæ ſint inter ſe diſtinctæ, in idoneas claſſes diſtributæ, vocibus ſignatæ aptis et perſpicuis. Pars altera res vel ideas immediate inter ſe comparare docet, comparationem verbis rite declarare, juſtam ab injuſta ſecernere. Pars tertia res vel ideas mediate inter ſe comparare docet, hujuſmodi comparationem legitimis explanare formulis, cavere imprimis ne in ipſa ſit errori locus. Poſtremo methodi finis eſt, operationes mentis et res quaſcunque intelligibiles pro re nata optime diſponere. Ita videlicet Logica ARTIS INSTRUMENTALIS officio fungitur, MENTEM HUMANAM DIRIGENS IN STUDIO VERITATIS.

Veritatem inveſtigamus ipſi, aut alios inveſtigantes ſequimur. Hinc DUPLEX oritur USUS Dialecticæ; in commentatione quæ

GENESIS, in reſolutione quæ ANALYSIS, dicitur.

GENESIS vel THEMA SIMPLEX proponit explicandum; vel PROBLEMA argumentis diſcutiendum; vel INTEGRAM DISCIPLINAM methodice diſponendam.

Geneſis THEMATICA, ſive commentatio thematis ſimplicis, fit explicando* I. NOMEN: II. REM; videlicet per ATTRIBUTA ESSENTIALIA, ut genus, differentiam, ſubjectum, objectum, cauſas; III. PARTES DISTRIBUTIVAS; IV. ATTRIBUTA NON-ESSENTIALIA; nempe effecta, V. cognata, VI. oppoſita.

Geneſis PROBLEMATICA, ſive commentatio problematis, eſt vel SOLITARIA vel SOCIA: hæc fit inſtante et premente adverſario, illa non item.

Geneſeos problematicæ SOLITARIÆ partes ſunt I. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, præparatio problematis; quæ fit evolutione tituli et conjectione quæſtionis. II. ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ, declaratio et probatio veritatis. III. ΑΝΑΣΚΕΥΗ, confutatio objectorum. Quibus accedere poſſunt ex abundanti, IV. Proœmii loco,

* Vide Exemplaria.

ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, de gravitate et occaſione controverſiæ; et v. Epilogi vice, ΕΠΙΣΚΕΥΗ, complectens ſummam diſputationis cum conſectariis inde emergentibus.

Geneſis problematica SOCIA, quæ DISPUTATIONIS nomen dudum occupavit, tres ſane aut ſaltem duos actores poſtulat; videlicet, OPPONENTEM, RESPONDENTEM, MODERATOREM.

OPPONENTIS partes ſunt I. Problema PROPONERE: II. Reſpondentis ſententiæ brevem oratiunculam OPPONERE; et III. Argumentorum ſeriem objicere: quibus ni ſatisfecerit, IV. URGERE: V. Contra reſponſum REPLICARE. RESPONDENTIS, animi ſui ſententiam de problemate declarare ſeu SUPPONERE, et brevi oratiuncula explicare et confirmare: II. Opponentis argumenta REPETERE: III. NEGARE, ſi quid negandum ſit: ſin minùs, IV. SOLVERE. UTRIUSQUE tandem AUT PERSUADERE AUT CEDERE.

Utrique tres virtutes ſunt apprime neceſſariæ: videlicet INGENUITAS, ſive mens pura et ab omni præjudicio libera: MODESTIA, quæ in voce et geſtu ſedatis cernitur,

quæ permittit adverſario verborum vices: CANDOR, qui pudori et famæ adverſarii prudenter conſulit; labeculas et lapſus præterit ſæpius quam notat: nec fere de forma et verbis litem movet, ubi de rebus ipſis abunde conſtat.

MODERATORIS officium eſt I. Tueri formam legitimæ diſputationis: II. Adjuvare diſputantes, inferiorem præcipue; potiſſimùm vero reſpondentem: III. Diſputationem cum brevi quadam ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΕΙ et quæſtionis deciſione concludere.

Geneſis METHODICA, ſive commentatio integræ diſciplinæ, complectitur I. PRÆCOGNITA: II. SYSTEMATIS PARTES: III. in inſtrumentalibus, USUM et APPLICATIONEM.

PRÆCOGNITA ſunt diſciplinæ nomen, genus et ſedes ἐν τῷ κυκλῳ της παιδειας, differentia, ſubjectum, objectum, finis.

Tractantur autem hæc omnia per I. PRÆCEPTA, i. e. definitiones, diviſiones, axiomata: II. COMMENTARIOS, ubi methodus declaratur et defenditur, præcepta explicantur, &c. III. QUÆSTIONES, quæ

dubia nobiliora continent, et pertinent ad geneſin problematicam ſolitariam.

QUICQUID commentatur GENESIS, id reſolvit ANALYSIS: quod texit illa, ab hac retexitur. Geneſis eſt loquentis vel ſcribentis, analyſis autem audientis vel legentis; utraque utrique, ſi quidem prudenter et cum fructu operam ſit poſiturus, apprime neceſſaria.

ANALYSIS tria habet præcognita; I. ARGUMENTUM ſeu materiam textûs; cujus genus reſpicit, conditionem, ſedem εν τω κυκλω. II. CAUSAM; ſive efficientem, quæ eſt auctor, ſive impulſivam, quæ occaſio. III. ADJUNCTA; utilitatem puta, dignitatem, jucunditatem.

Analyſis eſt I. SIMPLEX, quæ propoſitionem reſolvit aut ſyllogiſmum: II. COMPLEXA, quæ aliquid fuſius commentatum, nempe geneſin thematicam, problematicam, methodicam.

In analyſi SIMPLICI non eſt præceptis locus, ſi modo quis propoſitionis et ſyllogiſmi doctrina leviter ſaltem imbutus fuerit.

In analyſi THEMATICA, ſive reſolutione geneſeos thematicæ, I. Inveſtigetur thema principale. II. Eruantur termini in textu thema explicantes. III. Terminis hiſce imponantur intentiones logicæ. IV. Amplificantia ſecernantur ab explicantibus.

In analyſi PROBLEMATICA, ſive reſolutione geneſeos problematicæ, I. Inveſtigetur problema principale. II. Explicentur termini. III. Proponantur concluſiones quibus auctor ſententiam ſuam complexus eſt. IV. Digerantur in claſſes argumenta probantia, "topica ſcilicet, apodictica, &c." et ad legitimam ſyllogiſmi formam, ſi opus fuerit, redigantur. V. Objectorum ſolutiones plene oſtendantur. VI. Proferantur conſectaria.

In analyſi METHODICA, ſive reſolutione geneſeos methodicæ, I. Præcognita diſciplinæ indicentur. II. Fiat partitio textûs ordinata. III. Præcepta a commentariis et quæſtionibus diſtinguantur. IV. Connexiones partium notentur.

EXEMPLAR GENESEOS THEMATICÆ.*

DE INVIDIA.

I. INVIDIA ſumitur tum active, tum etiam paſſive: active, vel in bonam partem pro honeſta æmulatione, vel in malam pro vitioſa triſtitia propter felicitatem alterius: poſteriore ſignificatione impræſentiarum accipitur.

II. Invidia eſt PASSIO, nempe DOLOR; pleriſque incidens, iis vero potiſſimum qui ſunt infirmi animi et ambitioſi, "qui nec "cedere volunt nec poſſunt contendere:" invidiam excitat BONUM quodvis ALTERIUS, ſive ſuperioris; ſive paris; ſive etiam inferioris, modo ſit aliqua ſaltem ex parte æqualis. NASCITUR ab invidi ſuperbia et φιλαυτια; quibus accedat fortaſſe inſolentia vel indignitas ejus cui invidetur. Eſt igitur DOLOR OB BONUM ALIENUM.

* Vide pag. 55.

III. Invidiæ SPECIES tres ſunt: aut enim invidemus alii bonum quo ipſi potiri non poſſumus; aut bonum quo fruimur, et ſoli frui cupimus; aut denique bona noſtra corrumpimus, vel iis non utimur, ne aliis fiant utilia. Quarum duas priores ſpecies pulchre depinxit Lucanus,

" Nec quemquam jam ferre poteſt Cæſar-
" ve priorem,
" Pompeiuſve parem:"

poſteriore iſta ne ipſi laborent aliquando, viderint eruditi.

IV. Invidia NOCET tam ei qui invidet quam ei cui invidetur. Ecce pallidam faciem et macilentum corpus, inquieti animi indicia! Ecce hominem bonis maliſque pariter inviſum! qui præclare agit nî fiat calumniator, latro, homicida. Qui autem fortuna invidenda utitur, declinet quantum in ipſo eſt malorum hominum invidiam; caveat ne vaniloquus, ne inſolens, ne indignus eſſe videatur.

V. Atque illud imprimis moleſtum eſt, quod eum cui invidemus odiſſe in proclivi eſt, et cujus bono contriſtamur, vix fieri

poteſt quin illius lætemur malo. Adeo ſunt inter ſe COGNATA, quamvis non plane ejuſdem rationis, invidia atque ODIUM et ΕΠΙΧΑΙΡΕΚΑΚΙΑ.

VI. CONTRA, quam decora eſt et amabilis ΣΥΜΠΑΘΕΙΑ illa, quæ " humani nihil " a ſe alienum putat;" quæ " lætatur bonis " rebus, dolet contrariis;" quæ univerſum humanum genus proſequitur amore, ſtudio, beneficiis! Quam honeſta eſt ÆMULATIO, quæ non ſuperbia alitur, ſed animi magnitudine; laudem haud aliis invidet, ſed optat ſibi; quæ virtutes alienas adeo non odit ut laudet et admiretur: quæ non poteſt in malos cadere; neque porro in bonos quin meliores faciat!

EXEMPLAR GENESEOS PROBLEMATICÆ SOLITARIÆ.*

AN SOL SIT CENTRUM MUNDI? AFFIRMATUR.

IV. QUÆSTIO, ſi quæ alia, in tota Aſtronomia GRAVISSIMA; eſt enim cardo in quo omnis motuum cœleſtium ratio vertitur. De qua quidem nulla hodie poſſet incidere dubitatio, niſi nonnulli ſenſibus nimium crederent, rationi parum.

I. Per Mundum hic loci intelligimus, non omnia corpora quorum fit mentio apud Aſtronomos, ſed ea tantummodo quæ noſtrum quod dicitur ſyſtema componunt, Solem videlicet, Mercurium, Venerem, Terram, Martem, Jovem et Saturnum, cum ſuis ſingulorum Satellitibus. CONCEDITUR UTRINQUE unum aliquod ex hiſce corporibus conſiſtere utpote Centrum Syſtematis, cætera circumvolvi: QUÆRITUR an conſiſtat Sol? an ſit Centrum?

* Vide Pag. 55.

II. PLACET SOLEM ESSE CENTRUM MUNDI, circumvolvi autem Terram et Corpora cætera, quæ ob eam rem Planetas appellamus. Notandum eſt tamen non ita penitus Solem conſiſtere, quin circa axem ſuum rotari credibile ſit. PROBATUR 1. Quoniam alioquin Sol ipſe, et infinita illa ſtellarum Multitudo, ſingulis νυχθημεροις per immenſa ſpatia circa hunc noſtrum globum volverentur: quod plane incredibile eſſet; nam Natura nihil agit fruſtra, neque id facit per plura, quod poſſet fieri per pauciora. 2. Quia horum Corporum cœleſtium phaſes, conjunctiones, oppoſitiones, tales ſemper ſunt quales, ſi Sol Centrum eſſet, debuerint, et nunquam tales quales debuerint, ſi non eſſet. 3. Quia, poſito Solem eſſe Centrum, omnes eorum motus lex una regit, a principiis verisimillimis rite derivata.

III. OBJICITUR 1. Sacræ Scripturæ fides, "Sol ſubſiſte in Gibhone," neque errare poteſt aut decipere etiam in rebus leviſſimis, nedum in philoſophia, Scriptura Sacra." At Spiritus Sanctus utitur, ut locutione hominum, ita et uſitatis loquendi formulis; ad captum popularem loquitur; neque erant Judæorum animi, inter armorum ſtrepitum, triumphos, et miracula, a divinæ potentiæ pia admiratione ad minutiores loquendi for-

mulas, aut philoſophandi argutas ratiunculas, abducendi. Objicitur 2. " At ſenſibus ipſis ſuffragantibus, nec nos ipſi, nec corpora quæ nobis in Terra vicina ſunt, ullum hujuſmodi motum participant; et ſenſibus certe fidendum eſt." Imo, ut dari ALIQUEM motum ex apparenti illa cœlorum ſingulis νυχθημέροις converſione ipſi ſenſus confirmant, ita nec vetant (ſi eos, ut par eſt, rationi ſubjiciamus) quin hunc motum ipſi terræ competere credamus: quoniam ſi res terreſtres eodem tempore et tenore cum terra ipſa moveantur, nequit terræ incola hunc motum viſû prehendere.

V. NON EST itaque cur affirmare dubitemus, Solem eſſe Centrum Mundi, adeoque Syſtema Ptolemaicum et Tychonicum Copernicano noſtro, jure optimo, cedere. SEQUITUR ex iis quæ dicta ſunt 1. Lunam circa hanc terram noſtram, et Jovis et Saturni (quos vocant) Satellites circa Jovem et Saturnum, eadem lege circumvolvi, qua Terra Jupiter et Saturnus circa Solem. 2. Stellarum motum apparentem a Terræ reali motu oriri: quas etiam veriſimile eſt ipſas Centra eſſe aliorum Mundorum ſive Syſtematum.

EXEMPLAR GENESEOS PROBLEMATICÆ SOCIÆ *.

AN OMNE ENS APPETAT BONUM? AFFIRMATUR.

SUPPOSITIO.

PER SUBJECTUM hujus quæſtionis intelligendum cenſeo, non Ens illud Supremum, quod neceſſario exiſtit et ſuum eſſe dedit omnibus: de cujus exiſtentia, ſapientia, aut bonitate, cum dubitare impium ſit, profanum eſſet diſputare. Neque porro omnia entia creata; ſed animalia tantum ens videlicet cujus eſt appetere, et boni ſpeciem ſaltem dignoſcere. BONUM eſt, quicquid entis naturæ convenit; quod ad το ESSE et BENE ESSE conducit: et quid conducat, ſentit animal irrationale; ſentit, judicat, et argumentis colligit, animal rationale: quod conducere opinatur, ſuo utrumque κριτηριῳ uſus, id appetit neceſſitate naturæ, et pro viribus proſequitur. De appetitu aliorum entium

* Vide pag. 56.

non poſſumus aliunde conjecturam facere, quam ex noſtro: veriſimile eſt me, quatenus hominem, ea appetere quæ cæteri homines; quatenus animal, quatenus ens, ea quæ entia aut animalia cætera: invenio autem hoc mihi a natura inſitum, et cum τῷ ESSE meo intime conjunctum, ut velim omnibus modis ESSE QUAM OPTIME. Placet igitur, OMNE ENS APPETERE BONUM.

OPPOSITIO LOGICA.

DE SUBJECTO hujus quæſtionis litem non moveo; de prædicato autem aliqua forſan poteſt incidere dubitatio. " BONUM eſt quicquid entis naturæ convenit; " quod ad TO ESSE et BENE ESSE conducit:" qui ita arbitratur, et mecum ſentit, et jove judicat æquo. Videtur autem ille idem vir optimus, recte iter ingreſſus, paululum declinaſſe de via. Non enim quod OPINATUR quis ſuæ naturæ convenire, id conveniet ſtatim; neque, ſi quid JUDICET ad ſuum bene eſſe conducere, ſequitur illico ut conducat: eſt enim in hac re, ut in cæteris, errori locus: cum igitur, " ducente ipſa, et quidem co-

" gente, natura, id appetat quod conducere " et convenire putat," fieri poteſt ut id ipſum quod appetat ſit MALUM. Quinetiam aliquando accidit, ut quis illud ipſum vehementer appetat, quod malum eſſe opinetur. Cum enim id bonum eſſe intelligatur, quod " ad TO ESSE et BENE ESSE conducit;" ſi quid " TO ESSE," et proinde hercle certo " TO " BENE ESSE," ſuſtulerit, id vero malum erit pure et ſimpliciter. Fuere autem heu! nimium multi, qui vitæ pertæſi, HOC SUMMUM MALUM petiverunt; mortem ea ſpe et conſilio amplectentes, ſe nimirum ſuum illud ESSE cum vita depoſituros.

OPPOSITIO RHETORICA.

GRATULOR humano generi cæteriſque animantibus, quod ſint tandem ea aut fortuna aut prudentia, ut miſeri non amplius eſſe poſſint. Natura enim ſua munera non parca adeo largita eſt manu, ut ne ſint ubique, quos decerpamus, fructus pulcherrimi; neque tam maligno conſilio oculos, aures, palatum indidit, ut non liceret dignoſcere quinam eſſent ſuaviores; eos autem captamus rapimuſque " ducente ipſa ſcilicet " et urgente Natura." Cur itaque vulgus hominum audio miſerias vitæ magis magiſque in dies lamentari? Cur de iiſdem Philoſophiam queri graviter, ingenioſe diſputare? Cur ineptias hominum ſimul et infortunia ridet Democritus, luget Heraclitus? " At- " qui licet eſſe beatis;" imo hercle non eſſe beatis non licet. Nam Poeſin quidem et Picturam prætereo, cæteraſque id genus artes, quibus quidlibet audere conceditur: altera fortunas Priami decantet flebiliter, depingat altera, ſi modo depingi poſſet, paternum animum vultumque Agamemnonis; ab iis me decipi facile patior, quorum ſumma

laus eſt, Ariſtotele judice, " optime menti-
" ri." A philoſophia autem ipſam rei veritatem exponendam eſſe duxeram; credideram etiam vulgus dolores ſuos et gaudia ſine fuco enarrare: et docebant certe tum Vita ipſa, tum " vitæ dux Philoſophia," pauciſſimos " vera bona dignoſcere," pleroſque MALUM et APPETERE et PATI.

SUPERVACANEUM videtur Diſputationis Syllogiſticæ exemplaria proponere: ſufficiant REGULÆ PRIMARIÆ; videlicet I. Concluſio primi ſyllogiſmi ſemper eſto reſpondentis ſententiæ contradictoria: II. Concluſio reliquorum, præmiſſa integra quam reſpondens noviſſime negaverit. III. Adhibeantur, quantum fieri poſſit, ſyllogiſmi perfecti ſive categorici. IV. Reſpondens cujuſlibet ſyllogiſmi CONCLUSIONEM in primis inſpiciat; quæ ſi aliena fuerit et ἀπροσδιονυσος, " negetur proceſſus, vel concluſio, propter ignorationem elenchi." V. Secundo, inſpiciat FORMAM SYLLOGISMI; quæ ſi peccaverit graviter, aut leviſſime quidem in eo quod vim argumenti attingit pro-

pius, " negetur proceſſus, vel ſyllogiſmus, " propter formam." VI. Tertio, MATERIAM PRÆMISSARUM ponderet; quarum ſi una falſa vel non ſatis probata videatur, negetur: ſi utraque, ambæ pariter negentur; et illa prius probanda imponatur, quæ aut minus probabilis fuerit aut quæſtioni conjunctior. VII. Reſpondenti fere ſatis eſt ſimpliciter negaſſe, nec tenetur rationem reddere, niſi præmiſſam admodum veriſimilem negaverit, aut ſyllogiſmum non aperte vitioſum. Erit autem humanitatis ſuæ, ſi rogatus ſemper rationem reddiderit. VIII. Nunquam ſolvat Reſpondens, dum commode negare poſſit. IX. Reſpondens plerumque probabiliorem quæſtionis partem defendendam ſuſcipit: ipſi tamen utile erit aliquando minus probabilia defendere; juvabit certe Opponentem veriſimiliora confirmare didiciſſe. X. Moderatoris ſuprema eſt auctoritas: meminerit tamen ſibi ratione utendum eſſe, non imperio.

EXEMPLAR GENESEOS METHODICÆ.*

LOGICA.

I. HÆC disciplina idoneum præcipit rationis et orationis usum; unde Logica, ΑΠΟ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ, dicitur: vocatur etiam, ab instituto suo principali, ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ. Est autem ARS, seu disciplina PRACTICA, non manualis quidem sed liberalis. Non est disciplina PRIMARIA, ut philosophia; sed INSTRUMENTALIS, ut grammatica et rhetorica: DIFFERT tamen a grammatica cujus est proprie, a rhetorica cujus ornate, dicere; quarum illa vocibus solis, hæc in primis, dat operam: logica autem res primum et notiones curat, ut sibi invicem consentiant; secundo voces, ut utrisque conveniant; ut non SAPERE modo possimus, sed et FARI apte et accurate. OBJECTUM logicæ est mens humana, quam dirigit: SUBJECTUM, id omne quod mente et cogitatione complectimur: FINIS autem verum a falso secernere; hoc improbare et

* Vide pag. 57.

redarguere, illud elicere, communicare, defendere.

II. Cum mentis humanæ tres ſint operationes, &c. in TRES PARTES commode dividitur Logica: quarum prima agit, &c. * 1. Vox ſimplex, ſive terminus, eſt vel ſingularis vel communis, &c. II. Vox complexa, ſive propoſitio, eſt vel categorica vel compoſita, &c. III. Vox decomplexa, ſive ſyllogiſmus, eſt vel legitimus vel imperfectus, &c. Denique tres mentis operationes conjunctim dirigit methodus, &c.

III. USUS logicæ generalis, &c. Speciatim vero eſt duplex: in commentatione quæ geneſis, in reſolutione quæ analyſis, dicitur, &c. Utraque vel thema ſimplex reſpicit, vel problema, vel diſciplinam, &c.

I. Multa ſunt hujus artis PRÆCEPTA ſaluberrima, definitiones ſcilicet, diviſiones, axiomata; ſuo quæque loco expoſita. II. Si quis miretur nos TRES præſertim mentis operationes ſtatuiſſe, " cum Mens res, rela-
" tiones rerum, relationum relationes, PER-
" CEPTIONE SOLA intelligat, judicium au-

* Vide ELEMENTA.

tem et diſcurſus ſint Voluntatis *:" interrogetve cur decem, nec plura, ſint prædicamenta, et quorſum ſpectent, &c. ſic nobiſcum de his rebus licet COMMENTARI, &c. III. QUÆSITUM EST, an propoſitio ſingularis æquipolleat univerſali? placet æquipollere; videtur enim omnis propoſitio quæ prædicat de ſuo ſubjecto toto, &c.

CUM in arte logica magna ſemper fuerit ARISTOTELIS auctoritas, CONSPECTUM ORGANI eo conſilio ſubjiciendum duximus, ut facilius ipſe potius quam ipſius imitatores et interpretes, pro re nata, conſulatur.

* Vide P. Malebranche Recherche de la Verité, I. 2. 1.

BRITISH MUSEUM 31 62 AUG

CONSPECTUS ORGANI

ARISTOTELIS.

TABULA ISAGOGES.

Habita brevi præfatione Cap. 1. docet

I. Quot sint et quænam Categoremata: videlicet

- Cap. 2.
  - 1. Quod Genus est το κατα πλειονων και διαφερονων τῳ ειδει, εν τῳ τι εστι, κατηγορουμενον. Dividitur in γενικωτατον et υπαλληλον.
  - 2. Quod Species est το τατ̃ομενον υπο το γενος: vel ὑ το γενος, εν τῳ τι εστι, κατηγορειται: vel το κατα πλειονων και διαφεροντων τῳ αριθμῳ, εν τῳ τι εστι, κατηγορουμενον. Dividitur in υπαλληλον et ειδικωτατον.
- Cap. 3. Quod differentia est η περισσευει το ειδος τυ γενους: vel το κατα πλειονων και διαφεροντων τῳ ειδει, εν τῳ οποιον τι εστι, κατηγορουμενον: vel το χωριζειν πεφυκος τα υπο αυτο γενος, καθ' οπερ εις το ειναι συμβαλλεται, και εις το τι ην ειναι, και ο τυ πραγματος εστι μερος.
- Cap. 4. Quod proprium est ο μονῳ τῳ ειδει συμβεβηκος, και παντι, και αει.
- Cap. 5. Quod Accidens est ο γινεται και απογινεται χωρις της τυ υποκειμενυ φθορας: vel ο ενδεχε̃ται τῳ αυτῳ υπαρχειν και μη υπαρχειν: vel ο ουτε γενος εστιν, ουτε διαφορα, ουτε ειδος, ουτε ιδιον, αει δε εστιν εν υποκειμενῳ υφισαμενον.

II. Quænam omnibus Categorematibus sint communia, quæ cuilibet aut quibuslibet propria: nimirum

- Cap. 6. Quod commune est omnium pluribus attribui.
- Cap. 7—11. Quibus præsertim rebus conveniant inter se et differant, genus et differentia; genus et species; genus et proprium; genus et accidens:
- Cap. 12--14. Differentia et species; differentia et proprium; differentia et accidens:
- Cap. 15. 16. Species et proprium; species et accidens:
- Cap. 17. Proprium et accidens.

TABULA CATEGORIARUM.

Agit I. De Protheoriis : docetque

Cap. 1.

1. Quod ομωνυμα λεγεται, ων ονομα μονον κοινον, ο δε κατα τουνομα λογος της ουσιας ετερος.

2. Quod συνωνυμα λεγεται, ων το τε ονομα κοινον, και ο κατα τουνομα λογος της ουσιας ο αυτος.

3. Quod παρωνυμα λεγεται, οσα απο τινος διαφεροντα τη πτωσει, την κατα τουνομα προσηγοριαν εχει.

Cap. 2.

1. Quod ΤΩΝ ΛΕΓΟΜΕΝΩΝ τα μεν κατα συμπλοκην λεγεται, τα δε ανευ συμπλοκης.

2. Quod ΤΩΝ ΟΝΤΩΝ τα μεν καθ' υποκειμενου τινος λεγεται, εν υποκειμενῳ δε ουδενι εστιν : ut homo. τα δε, εν υποκειμενῳ, καθ' υποκειμενου δε ουδενος : ut hæc albedo. τα δε, καθ' υποκειμενου, και εν υποκειμενῳ : ut albedo. τα δε, ουτε εν υποκειμενῳ, ουτε καθ' υποκειμενου : ut hic homo.

Cap. 3.

1. Quod διαν ετερον καθ' ετερου κατηγορηται, ως καθ' υποκειμενου, οσα κατα του κατηγορουμενου λεγεται, τοσαυτα και κατα του υποκειμενου ερηθησεται.

2. Quod των ετερων γενων, και μη υπαλληλα τεταγμενων, ετεραι συν τῳ ειδει και αι διαφοραι : των δε γε υπαλληλα γενων, ουδεν κωλυει τας αυτας διαφορας ειναι.

TABULA CATEGORIARUM.

- Agit
  - II. De Categoriis: docetque
    - Cap. 4. Quod των ΑΝΕΥ ΣΥΜΠΛΟΚΗΣ λεγομενων εκαστον ητοι ουσιαν σημαινει, η ποσον, η ποιον, η προς τι, η που, η ποτε, η κειϭαι, η εχειν, η ποιειν, η παϭχειν.
    - Cap. 5.
      1. Quod Subſtantia prima eſt individuum quodvis, ut *hic homo*: ſecunda, primarum genera et ſpecies, ut *homo*.
      2. Quot ſint et quænam proprietates ſubſtantiæ.
    - Cap. 6.
      1. Quod Quantum eſt vel διωρισμενον vel συνεχες: et proinde vel εκ θεσιν εχοντων προς αλληλα των εν αυτοις μοριων συνεστηκε, vel εξ ουκ εχοντων θεσιν.
      2. Quot ſint et quænam proprietates quanti.
    - Cap. 7.
      1. Quod Relata minus proprie τα τοιαυτα λεγεται, οσα αυτα απερ εστιν, ετερων ειναι λεγεται: η οπωσουν αλλως προς ετερον: οιον, το επιστητον και η επιστημη.
      2. Quod Relata proprie ſunt οις το ειναι ταυτον εστι τω προς τι πως εχειν: οιον, δουλος και δεσποτης.
      3. Quot ſint et quænam utrorumque proprietates.
    - Cap. 8.
      1. Quod Qualitas eſt καθ' ην ποιοι τινες ειναι λεγονται.
      2. Quod qualitatis quatuor ſunt ſpecies, viz. 1. εξις και διαθεσις. 2. δυναμις φυσικη και αδυναμια. 3. παθητικαι ποιοτητες και παθη. 4. σχημα, και η περι εκαστον υπαρχουσα μορφη.
      3. Quot ſint et quænam proprietates qualitatis.
    - Cap. 9.
      1. Quot ſint et quænam proprietates Actionis et Paſſionis.
      2. Quid ſit Situs, Ubi, Quando, Habere.

TABULA CATEGORIARUM.

Agit — III. De Hypotheoriis: docetque

- Cap. 10. 11. — Quod των Αντικειμενων quatuor ſunt ſpecies: viz.
  1. Τα προς τι· οιον το διπλασιον τῳ ημισει.
  2. τα εναντια· οιον το κακον τῳ αγαθῳ.
  3. τα κατα στερησιν και εξιν· οιον τυφλοτης και οψις.
  4. καταφασις και αποφασις· οιον καθηται, ου καθηται·
  5. Quomodo conveniant inter ſe et differant hæ quatuor oppoſitorum ſpecies.
- Cap. 12. — Quod Προτερον dicitur: 1. κατα τον χρονον. 2. το μη αντιστρεφον κατα την του ειναι ακολουθησιν· οιον, το ον, των δυο προτερον. 3. ταξιν· οιον στοιχεια των συλλαβων. 4. τιμην. 5. το αιτιον.
- Cap. 13. — Quod Αμα dicuntur. 1. χρονῳ. 2. φυσει· οσα αντιστρεφει μεν κατα την του ειναι ακολουθησιν, μηδαμως δε αιτιον θατερου θατερῳ του ειναι εστι, οιον διπλασιον και ημισυ. 3. τα εκ του αυτου γενους αντιδιηρημενα αλληλοις.
- Cap. 14. — Quod Κινησεως ſex ſunt ſpecies: γενεσις, φθορα, αυξησις, μειωσις, αλλοιωσις, ἡ κατα τοπον μεταβολη.
- Cap. 15. — Quod Του εχειν octo præſertim ſunt modi.

TABULA LIB. DE INTERPRETATIONE.

Agit

- I. De interpretatione in genere: docetque
  - Cap. 1.
    1. Quod τα νοηματα ſunt των πραγματων imagines et ſimulachra: αι φωναι autem των νοηματων INTERPRETES: γραμματα porro των φωνων ſigna.
    2. Proinde, cum νοημα ſit duplex, viz. ανευ του αληθευειν και ψευδεσθαι et ω αναγκη τουτων υπαρχειν θατερον, interpretatio pariter eſt μη αποφαντικη et αποφαντικη.
    3. Quod interpretatio NON ENUNCIATIVA eſt: 1. ονομα. 2. ρημα. 3. λογος μη αποφαντικος.
- II. De interpretatione μη αποφαντικη: docetque
  - Cap. 2. Quod nomen eſt φωνη σημαντικη κατα συνθηκην ανευ χρονου, ης μηδεν μερος εſτι σημαντικον κεχωρισμενον.
  - Cap. 3. Quod verbum eſt το προσσημαινον χρονον, ὁ μερος ουδεν σημαινει χωρις: και εſτιν αει των καθ' ετερου λεγομενων σημειον.
  - Cap. 4. Quod oratio eſt φωνη σημαντικη κατα συνθηκην, ης των μερων τι σημαντικον εſτι κεχωρισμενον. Eſt autem vel μη αποφαντικος, ut "μηνιν αειδε θεα," vel αποφαντικος.
- III. De interpretatione αποφαντικη: docetque
  - Cap. 4. Quod oratio ENUNCIATIVA eſt εν ω το αληθευειν η ψευδεσθαι υπαρχει.
  - Cap. 5. Quod omnis αποφανσις, *enunciatio*, verbum continet aut caſum verbi; eſt autem vel καταφασις vel αποφασις.
  - Cap. 6.
    1. Quod affirmatio eſt αποφανσις τινος κατα τινος.
    2. Quod negatio eſt αποφανσις τινος απο τινος.
    3. Quod αντιφασις, *oppoſitio*, eſt καταφασις και αποφασις αι αντικειμεναι.

TABULA LIB. DE INTERPRETATIONE.

Agit

- IV. De Enunciatione sine modo: docetque
  - Cap. 7. — Quid sit enunciatio universalis, particularis, indefinita, singularis: et singularum oppositiones et ακολουθησις, *æquipollentias*, explicat.
  - Cap. 8. — Quod enunciatio *una* est, ἡ ἑν καθ' ἑνος σημαινουσα, εκ ομωνυμως.
  - Cap. 9. — Quod omnis enunciatio de præsenti vel præterito aut vera sit necesse est aut falsa: enunciatio autem de futuro non item.
  - Cap. 10. — Quomodo inter se differant, enunciationes secundi et tertii adjacentis, finitæ et infinitæ.
  - Cap. 11. — Quod enunciatio simplex est, quæ unum de uno affirmat vel negat: conjuncta quæ multa de uno, aut unum de multis:—de conjunctis cautionem injicit.
- V. De Enunciatione modificata: docet
  - Cap. 12. 13. — Quod quatuor sunt modi, viz. το δυνατον, το ενδεχομενον, το μη δυνατον, το αναγκαιον: modalium enunciationum oppositiones et ακολουθησις explicat.
- VI. Statuit denique
  - Cap. 14. — Quænam sint enunciationes contrariæ: nimirum affirmatio et negatio universalis, ejusdem attributi de eodem subjecto.

TABULA ANALYTICORUM PRI. LIB. I.

Agit

I. De ratione conficiendi ſyllogiſmi: et ſtatuit

Cap. 1.
1. Quod ſyllogiſmus eſt λογος εν ῳ τεθεντων τινων, ετερον τι των κειμενων εξ αναγκης συμβαινει τῳ ταυτα ειναι.
2. Quod Syllogiſmus reſolvitur in propoſitiones, et propoſitio in terminos.
3. Quod propoſitio eſt λογος καταφατικος η αποφατικος τινος κατα τινος: termini autem το τι κατηγορεμενον, και το καθ' ὁ κατηγορειται.

Cap. 2. 3.
Quomodo convertantur propoſitiones τῳ υπαρχειν, *puræ*, et τῳ εξ αναγκης υπαρχειν και τῳ ενδιχεσθαι υπαρχειν, *modales*, neceſſariæ ſc. et contingentes.

Cap. 4—7.
Quomodo fiat ſyllogiſmus in figura, prima, ſecunda, tertia: de quibus ſubjiciuntur leges quædam generales.

Cap. 8—22.
Pro conditione præmiſſarum, quales in qualibet figura futuræ ſint concluſiones: an puræ ſcilicet, an neceſſariæ, an contingentes.

Cap. 23.
Syllogiſmum quemlibet per figuras antedictas fieri; perfectum per primam, per ſecundam et tertiam imperfectum: imperfectum vero perfici, ſi ad primam reducatur.

Cap. 24.
In ſyllogiſmo quolibet, præmiſſarum alterutram affirmativam eſſe debere, et univerſalem.

Cap. 25.
Syllogiſmo cuilibet tres ineſſe terminos; propoſitiones ſive præmiſſas, duas.

Cap. 26.
Problemata univerſalia probari difficilius et in figuris paucioribus quam particularia; refelli vero facilius.

TABULA ANALYTICORUM PRI. LIB. I.

Agit

II. De ratione inveniendi medium unde conficitur syllogismus: ubi

- Cap. 27–29. Posito medium quodlibet vel problematis alicujus extremis aut attribui posse aut subjici, vel nec attribui nec subjici, docet quale medium cuilibet problemati, universali scilicet et particulari, confirmando inserviat optime:
- Cap. 30. Hasce regulas in arte qualibet atque disciplina obtinere statuit.
- Cap. 31. Docet quod divisio per genera non est syllogismus, sed οιον ασθενης συλλογισμος.

III. De ratione resolvendi syllogismi in figuras et modos: ubi

- Cap. 32. Docet, quod oportet elicere 1. Propositiones sive præmissas: 2. Earum quantitatem: 3. Terminos; e quibus, is qui in utraque præmissa reperitur, medius dicitur: 4. Figuram: 5. Exinde demum patebit, an sit legitimus syllogismus.
- Cap. 33–43. Proponit regulas, pro varia syllogismi conditione, varias.
- Cap. 44. Statuit quod syllogismi hypothetici resolvi nequeunt: ου γαρ δια συλλογισμου διδυγμενοι εισιν, αλλα δια συνθηκης ωμολογημενοι.
- Cap. 45. Docet quomodo syllogismus in una figura in aliam resolvatur.
- Cap. 46. Cautionem injicit ne propositio resolvenda cui attributum *infinitum* est, ideo pro negativa habeatur.

TABULA ANALYTICORUM PRI. LIB. II.

Agit

- I. De ſex virtutibus ſyllogiſmi : quippe qui
  - Cap. 1. — Plures concluſiones generat : videlicet, ex concluſione univerſali, ſubalternatam et converſam : ex univerſali negativa, univerſalem converſam : ex particulari affirmativa, particularem converſam :
  - Cap. 2—4. — Vera ex falſis colligit, *vi formæ :*
  - Cap. 5—7. — Probat in circulo ſive reciproce, *vi formæ :*
  - Cap. 8—10. — Concludit per converſionem : nempe ex oppoſita concluſionis cum una præmiſſa, oppoſitam alterius colligit : unde probat, ſi vera ſit hæc altera præmiſſa, veram eſſe concluſionem :
  - Cap. 11—14. — Deducit ad impoſſibile : nimirum e contradictoria concluſionis cum una præmiſſa, falſum colligit ; unde probat falſam eſſe contradictoriam iſtam, proinde concluſionem eſſe veram :
  - Cap. 15. — Concludit ex oppoſitis : nimirum probat, ſi oppoſitæ ſimul pro veris habeantur, idem poſſe negari de ſeipſo. Hæc omnia quomodo fiant in qualibet figura, fuſius oſtendit.
- II. De tribus vitiis ſyllogiſmi : poteſt enim fieri ut
  - Cap. 16. — Quæſitum petat :
  - Cap. 17. — Deducat ad impoſſibile ex adverſarii hypotheſi, quod quidem impoſſibile ex hypotheſi non ſequitur :
  - Cap. 18. — Falſam concluſionem inferat : nimirum propter falſam præmiſſam.
  - Cap. 19--21. — —— Cautiones injicit a diſputantibus adhibendas.

TABULA ANALYTICORUM PRI. LIB. II.

Agit { III. De variis argumentandi generibus, quæ reduci possunt ad Syllogismum: videlicet

Cap. 22. Αντιστροφη, *conversione:* cum e conversa unius enunciationis in syllogismo sequitur conversa alterius.

Cap. 23. Επαγωγη, *inductione:* quæ δια παντων των καθ' εκαστον, *per omnia singularia*, colligit universale.

Cap. 24. Παραδειγματι, *exemplo:* quod εκ μερους μερος colligit, οταν αμφω μεν η υπο το αυτο, *sub eodem genere*, γνωριμον δε θατερον.

Cap. 25. Απαγωγη: cum concessa sit præmissa major; ignota minor conclusione tamen aut credibilior aut probatu facilior: ita enim minorem probando ad scientiam *abducimur*.

Cap. 26. Ενστασει, *objectione:* quæ est προτασις προτασει εναντια, sive ολως sive επι μερους.

Cap. 27. Ενθυμηματι, *enthymemate:* quod est συλλογισμος ατελης εξ εικοτων η σημειων· εικοτων, ut "invidet, ergo odit," σημειων, ut "lac "habet, ergo fert utero."

TABULA ANALYTIC. POST. LIB. I.

Agit

I. De Scientia et Demonstratione: ubi statuit

Cap. 1. Quod πασα διδασκαλια και πασα μαθησις διανοητικη εκ προϋπαρχουσης γινεται γνωσεως: videlicet *quæstionis*, et αρχης sive *principii probantis*.

Cap. 2.
1. Quod επιστημη, *scientia*, est οταν την τ' αιτιαν οιωμεθα γινωσκειν δι' ην το πραγμα εστι, οτι εκεινου αιτια εστι, και μη ενδεχεται τουτ' αλλως εχειν.
2. Quod αποδειξις, *demonstratio*, est συλλογισμος επιστημονικος, sive συλλογισμος εξ αληθων τε, και πρωτων και αμεσων, και γνωριμωτερων, και προτερων, και αιτιων του συμπερασματος:—hujus definitionis partes sigillatim explicat.

Cap. 3. Principia *per se* cognosci: conclusionem *per principia*.

Cap. 4—6. Præmissa una et altera tum definitione tum cautione, demonstrationem esse συλλογισμον εξ αρχων αναγκαιων.

Cap. 7. Non licere in demonstratione migrare a genere ad genus:

Cap. 8. Conclusionem demonstrationis esse αϊδιον, *æternæ veritatis*.

Cap. 9—11. Demonstrationem esse ex *principiis scientiæ cuilibet propriis*, et proinde indemonstrabilibus: alia namque uni scientiæ propria esse, ut "lineæ qualitates, geometriæ;" alia pluribus communia, ut "nonnulla arithmeticæ et geometriæ;" alia denique omnibus communia, ut "axiomata, dialecticam, metaphysicam:"

Cap. 12. Cum idem sit ερωτημα συλλογιστικον et προτασις, unamquamque scientiam propria habere ερωτηματα.

TABULA ANALYTIC. POST. LIB. I.

- Cap. 13.
  1. Quomodo differant inter se demonstratio διὰ ὅτι (de qua hactenus) et demonstratio ὅτι: quarum hæc το πρωτον αιτιον non assumit, aliquando etiam non αιτιον:
  2. Illam ad Scientias *principes* præcipue pertinere: hanc vero ad subalternas.
- Cap. 14. — Figuram primam esse scientiæ aptissimam.

Agit

- II. De Ignorantia Scientiæ et Demonstrationi opposita; docetque
  - Cap. 15–18.
    1. Quod ignorantia est duplex; 1. κατα την αποφασιν, *puræ negationis*. 2. κατα την διαθεσιν, *secundum dispositionem*, deceptio per aliquam mentis operationem: quæ fit vel per propositionem, vel per syllogismum.
    2. Quod si quis *sensus* defuerit, eatenus sequatur necesse est ignorantia puræ negationis.

Solvit

- III. Dubia quam plurima; unde fit ut explicentur variæ Scientiæ et Demonstrationis proprietates: statuit scilicet
  - Cap. 19–22. — Principia demonstrationis non esse infinita; præsertim cum *media* summis generibus et individuis utrinque contineantur necesse sit: quæ quidem ita se habere speciatim probat in demonstratione tum negante tum affirmante:
  - Cap. 23. — Proinde, in demonstratione, propositiones mediatas et demonstrabiles ad προτασεις αμεσους et αρχας αναποδειχτους esse reducendas:
  - Cap. 24–26. — Demonstrationem universalem præstare particulari, affirmantem neganti, ostensivam ducenti ad impossibile.
  - Cap. 27–28. — Quæ scientia alia fit accuratior et prior: quæ *una* dicenda sit scientia, quæ plures.

TABULA ANALYTIC. POST. LIB. I.

Cap. 29. Ejuſdem rei plures eſſe, per diverſa media, demonſtrationes.

Cap. 30. Το απο τυχης non eſſe demonſtrationem.

Cap. 31. Δι' αισθησεως non haberi demonſtrationem: cum ſit illa ſingularium, hæc vero univerſalium, conducere tamen την αισθησιν ad cognitionem univerſalium, et proinde ad demonſtrationem.

Cap. 32. Non eſſe eadem omnium ſyllogiſmorum principia: cum ob alias cauſas, tum etiam quod alia vera ſint, falſa alia; alia εξ αναγκης, alia ενδεχομενα.

Cap. 33. Longe diſcrepare inter ſe *ſcientiam*, et δοξην, *opinionem*; cum illa verſatur circa αναγκαιον, ο ουκ ενδεχεται αλλως εχειν, hæc vero circa τα ενδεχομενα αλλως εχειν.

Cap. 34. Quod ἡ αγχινοια, facultas in ſcientia promovenda primaria, εστιν ευστοχια τις, εν ασυνετῳ χρονῳ, το μεσον.

TABULA ANALYTIC. POST. LIB. II.

Agit

I. De quæſtionibus ſcibilibus: quot ſint, quomodo ſciantur: et de Definitione: ubi docet

- Cap. 1. 2. — Quod τα ζητουμενα ſunt quatuor; το οτι, *quod ſit*; το δι' οτι, *cur ſit*; ει ἐστι, *an ſit*; τι ἐστι, *quid ſit*: quorum omnia medium, nempe cauſam, quærere.
- Cap. 3—10. — Quomodo ſciatur *quid ſit*; videlicet non probari per demonſtrationem, ſyllogiſmum, diviſionem, ſed declarari per ὁρισμὸν *definitionem*; quæ quidem eſt vel 1. λογος τȣ τι σημαινει το ὀνομα: vel 2. λογος ὁ δηλων δια τι ἐστι, quæ eſt ſimilis concluſioni demonſtrationis δι' οτι: vel 3. λογος δηλων τι ἐστι, quæ eſt ſimilis concluſioni demonſtrationis οτι: vel 4. θεσις τȣ τι ἐστιν ἀναποδικτος.
- Cap. 11—12. — Quomodo ſciatur *cur ſit*: nimirum cauſæ ſunt quatuor; 1. το τι ἠν ειναι, *materia*: 2. το τινων ὀντων ἀναγκη τȣτ' ειναι, *forma*: 3. ἠ τι πρωτον ἐκινησε, *efficiens*: 4. το τινος ἑνεκα, *finis*: quomodo per ſingulas vel plures fiat demonſtratio.
- Cap. 13. — 1. Quomodo inveſtigetur definitio: nimirum, per attributa eſſentialia *communia* ita congeſta, ut *conjunctim* conficiant attributum eſſentiale *proprium*: ut, "ternarius eſt numerus *impar primus*." 2. Quod definitio fit, vel methodo *diverſiva*, deſcendendo a genere ad ſpecies vel individua; vel *inductiva*, aſcendendo ab individuis vel ſpeciebus ad genera.
- Cap. 14—15. — Quod diviſio generum ad problemata invenienda confert: quorum quæ communi medio explicantur, pro iiſdem haberi poſſunt.
- Cap. 16—18. — Quomodo et quatenus cauſa et effectus per ſe invicem demonſtrentur.

TABULA ANALYTIC. POST. LIB. II.

Agit { II. Accuratiſſime de Intelligentia, quæ eſt omnis ſcientiæ fundamentum: ubi ſtatuit } { Cap. 19. } {
1. Quod Νους, *intelligentia*, ſive primorum principiorum cognitio, non eſt ingenita, neque demonſtratione acquiritur.
2. Quod acquiritur per inductionem ex ſingularibus; δι' αισθησεως, μνημης, εμπειριας, γινε) ΤΕΧΝΗΣ αρχαι και ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ: εαν μεν περι ΓΕΝΕΣΙΝ, τεχνης, εαν δε περι ΤΟ ΟΝ, επιστημης.
}

TABULA TOPICORUM.

Agit
- I. In libro primo de Dialectica ſive ratione argumentandi ex probabilibus: docetque
  - Cap. 1.
    1. Quod ſyllogiſmus eſt, 1. αποδειξις, de qua ſupra: 2. διαλεκτικος: 3. ερισικος, de qua infra.
    2. Quod ſyllogiſmus dialecticus eſt ο εξ ενδοξων συλλογιζομενος: ſunt autem ενδοξα, τα δοκουντα πασιν, η τοις πλειστοις, η τοις σοφοις· και τουτοις, η τοις πλειστοις, η τοις μαλιστα γνωριμοις και ενδοξοις.
  - Cap. 2—4.
    1. Quod dialectica utilis eſt προς γυμνασιαν, προς εντευξεις, προς φιλοσοφιαν:
    2. Quod ſuum finem fere, ut artes cæteræ, licet non ſemper, conſequitur.
  - Cap. 4—9.
    1. Quod omnis diſputatio eſt vel de προτασει, ſive quæſtione *ſimplici*, vel de προβληματι, ſive quæſtione *disjunctiva*.
    2. Quod omnis quæſtio, vel genus, vel proprium, vel accidens, vel denique definitionem, continet: quæ quidem omnia ad definitionem, minus commode tamen, revocari poſſent.
    3. Quod hæc omnia accurate intelligi debent: in categoriarum una ſemper reperiuntur.
  - Cap. 10.
    Quod προτασις διαλεκτικη eſt, 1. ερωτησις ενδοξος, η πασιν, η τοις πλειστοις, η τοις σοφοις· και τουτοις η πασιν, η τοις πλειστοις, η τοις μαλιστα γνωσιμοις, μη παραδοξος. 2. τα τοις ενδοξοις ομοια. 3. τα εναντια καὶ αντιφασιν τοις δοκουσιν ενδοξοις ειναι προϊειμενα. 4. οσαι δοξαι κατα τας τεχνας εισι τας ευρημενας.

TABULA TOPICORUM.

		Cap. 11.	1. Quod προβλημα διαλεκτικον, vel αιρεσιν και φυγην respicit, ut practicum: vel αληθειαν και γνωσιν, ut theoreticum: vel est συνεργον sive *instrumentale*, ut logicum.
			2. Quod θεσις est υπολημψις παραδοξος, auctoritate tamen comprobata aut ratione vix rejicienda.
		Cap. 12.	Quod των λογων των διαλεκτικων ειδη sunt inductio, syllogismus:
		Cap. 13–18.	Τα δι οργανα 1. propositiones ratione, auctoritate, opinione, probatissimæ. 2. voces, varias ob causas (quarum decem explicat) ομωνυμαι. 3. rerum sub eodem genere, vel etiam (non diversarum admodum) sub diversis, differentiæ. 4. rerum sub diversis generibus, atque aliquando sub eodem, similitudines.—Horum instrumentorum usum et utilitatem sigillatim explicat.

Agit	II. De Τοποις sive argumentorum sedibus speciatim: ubi locos varios fusius exponit, unde confirmari possit	Lib. 2. 3.	Esse vel non esse accidens: ubi docet accurate admodum et copiose quomodo de hac quæstione sit disputandum, "bonorum plurium utrum optabilius."
		Lib. 4.	Esse vel non esse genus.
		Lib. 5.	Esse vel non esse proprium.
		Lib. 6. 7.	1. Esse vel non esse definitionem: accuratam esse, vel minus accuratam: ubi bonæ definitionis leges sparsim tradit quam plurimas.
			2. —Subjiciuntur communia quædam de genere, proprio, accidente, definitione, præcepta.

TABULA TOPICORUM.

Agit { III. In libro octavo De interrogatione, et responsione: ubi }

- Cap. 1. 2. — Tradit regulas de interrogatione quamplurimas, partim disputationem syllogisticam, partim inductivam, spectantes.
- Cap. 3. — Docet quales hypotheses sint impugnatu difficillimæ.
- Cap. 4—10. — Tradit regulas de responsione, pro diversa θεσεως de qua agitur et του ερωτηματος ratione, varias.
- Cap. 11--13. — Quæ sint præcipue του ερωντος, του αποκρινομενου, του λογου, επιλημψεις.

Agit { IV. De exercitatione: ubi }

- Cap. 14. — Tradit regulas generales: ut 1. αντιστρεφειν ειθιζεσθαι τους λογους, sive per conversam conclusionis cum reliquis ερωτημασι, unum quoddam ερωτηματων evertere: 2. προς απασαι θεσιν και οτι ουτως και οτι ουχ ουτως επιχειρημα, και την λυσιν, σκεπτεσθαι: 3. definitiones tenere plurimas et τοπους: et similia.

TABULA LIB. DE SOPHIST. ELENCHIS.

Agit

I. De Sophiſticorum Elenchorum Natura, Inventione, et Applicatione: ubi ſtatuit

Cap. 1.
1. Quod Elenchus eſt συλλογισμος μετ' αντιφασιν του συμπερασματος, Syllogiſmus cujus concluſio eſt contradictoria concluſionis alterius ſyllogiſmi.
2. Quod elenchi alii ſunt αληθεις alii ψευδεις; falſorum alii φαινομενοι, μη οντες; alii οντες μεν, αλλ' ουκ οικειοι του πραγματος.

Cap. 2.
Quod in diſputatione, λογων quatuor ſunt genera, nimirum διδασκαλικοι, *profeſſorii* ſive *ſolitarii*; διαλεκτικοι, *dialectici*; πειραστικοι, ſpecies dialecticorum falſum colligens ob ignorantiam reſpondentis; ΕΡΙΣΤΙΚΟΙ, ſive οι εκ των φαινομενων ενδοξων, μη οντων δε, συλλογιστικοι η φαινομενοι συλλογιστικοι.

Cap. 3.
Quod iis qui τοις λογοις τοις ερισ-τικοις utuntur quinque ſunt ſcopi ſive metæ: viz. ελεγχος, ψευδος, παραδοξον, σολοικισμος, το αυτο λεγειν.

Cap. 4.
Quod ſunt του ελεγχειν τροποι δυο; Alter, παρα την λεξιν· nimirum η ομωνυμια, η αμφιβολια, η συνθεσις, η διαιρεσις, η προσωδια, το σχημα της λεξεως:

Cap. 5.
Alter εξω της λεξεως· nempe το συμβεβηκος, το απλως η μη απλως, η του ελεγχου αγνοια, το επομενον, το εν αρχη λαμβανειν, το μη αιτιον ως αιτιον τιθεναι, το τα πλειω ερωτηματα εν ποιειν.

Cap. 6.
Quomodo omnes hi παραλογισμοι ad ignorationem elenchi reducantur.

Cap. 7.
Qua quiſque eorum ratione incautum decipiat.

Cap. 8.
Ex iiſdem fontibus derivari ελεγχον του φαινομενου et του οντα μεν αλλ' ουκ οικειον του πραγματος.

TABULA LIB. DE SOPHIST. ELENCHIS.

Cap. 9.	Quod elenchorum omnium, sive αληθεις sint sive ψευδεις, κοινους τοπους ostendit dialectica; cuilibet scientiæ proprios dispicere ad quemlibet scientem pertinet.
Cap. 10.	Male dividi λογους in τους προς τυνομα et τους προς την διανοιαν.
Cap. 11.	Quomodo conveniant inter se et differant διαλεκτικη, πειραστικη, ερι-στικη, σοφιστικη, αποδειξις, το ψευδο-γραφημα.
Cap. 12–14.	Quomodo fiat ψευδος, παραδοξον, το αυτο λεγειν, σολοικισμος.
Cap. 15.	Quomodo ὁ ερωτων paralogismos su-os disponat feliciſſime.

Agit De Sophistico-rum Elen-chorum Solutione: ubi docet — II.

Cap. 16–23.	Quomodo artificiose solvat ὁ απο-κρινομενος: viz. primum τους πα-ραλογισμους παρα την λεξιν:
Cap. 23–30.	Secundo, τους εξω της λεξεως.
Cap. 31–32.	Tertio, perducentes ad το αυτο λε-γειν, σολοικισμον.
Cap. 33.	Paralogismos in unaquaque specie alios aliis esse longe acutiores.

Cap. 34.	Habita brevi ανακεφαλαιωσει, se me-thodi hujus dialecticæ auctorem esse profitetur.